

Lord Raffles

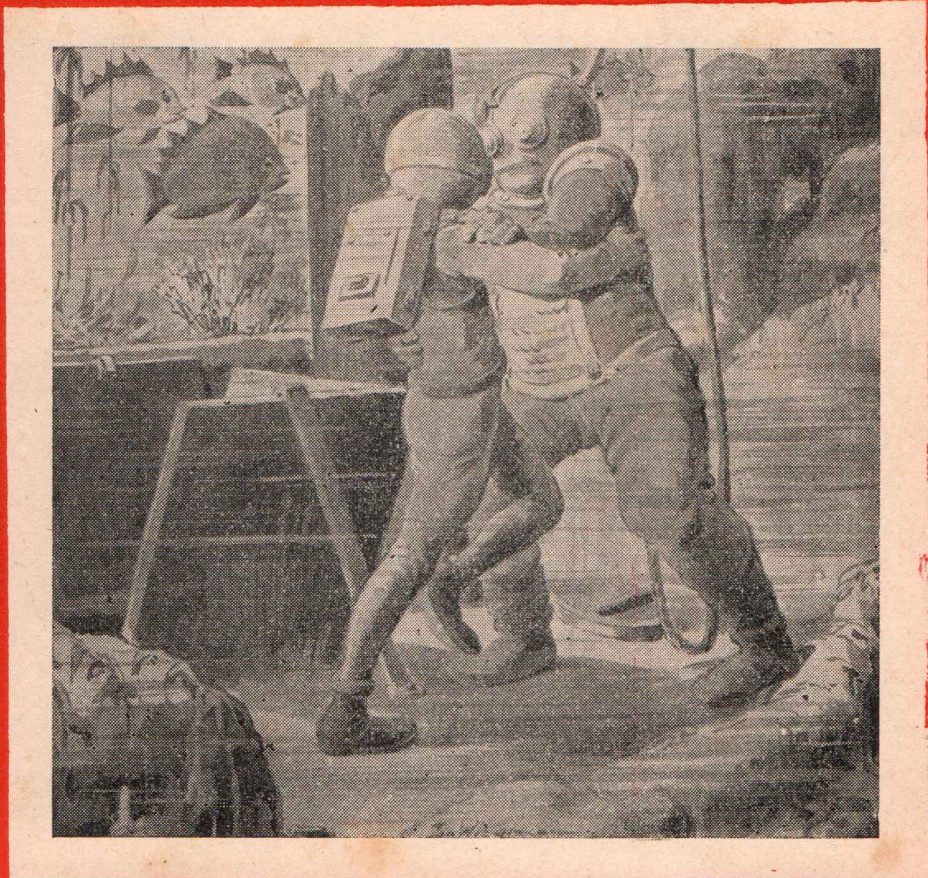
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEVECHT ONDER WATER

N° 2527

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het gevecht onder water

HOOFDSTUK I

HET GALJOEN VAN TOBERMORY

Na een korte wandelrit in Hyde-park, waar hij een nieuwe aanwinst uit de stallen van Raffles eens had beproefd, een fraaie Barbarese merrie, was Charles Brand naar huis teruggekeerd.

Hij had van die rit echt genoten, en onder het rijden de verzuchting geslaakt, dat het toch wel heel erg prettig zou zijn, eens een tijd lang rustig wat van het leven te genieten, in plaats van telkens gevaren te lopen aan de zijde van een man, die niet wist wat rust betekende, en die steeds onvoldaan was, niet over zijn eigen daden, maar over die van anderen.

Bijna een week lang had er vol-

komen rust geheerst in het herenhuis aan de Cromwell Street waar de Grote Onbekende sedert tal van jaren woonde, in gezelschap van Charles Brand, zijn secretaris en vriend — en dikwijls genoeg zijn assistent in ondernemingen, die hoogst waarschijnlijk niet de goedkeuring der gestelde machten zouden wegdragen, als zij er kennis van hadden gedragen.

De stemming in huis was echter niet zoals zij moest zijn, want Raffles verkeerde in een van die zwaar-moedige buien, zoals Brand heel goed had gemerkt en die het zijn vriend onmogelijk maakten zijn gedachten bij een bepaald onderwerp

te bepalen, of iets te ondernemen.

Brand kende die buien, en hij wist zich er in te schikken. Half en half begreep hij, wat er dan in die buitengewone man omging. Waarschijnlijk dacht hij aan de geheimzinnige vrouw, die een rol in zijn leven had gespeeld, en waarvan een prachtig geschilderd miniatuurtje zich bevond in een gouden doosje, zorgvuldig weggesloten, en dat maar zelden geopend werd.

Misschien dacht hij ook aan de daden die hij in zijn leven verricht had, en vroeg hij zich af, of hij goed gehandeld had.

De droefgeestige bui was sedert een paar dagen aan het zakken, zoals Brand met blijdschap had opgemerkt, en weldra zou Raffles, zo meende hij, weer de oude zijn, zouden zijn ogen weer schitteren, en zou die droeve rimpel weer uit zijn voorhoofd verdwenen zijn.

Geen wonder dus, dat Brand die ochtend opgewekt te paard was gestegen, en even opgewekt terugkeerde, want Sultane had zich een voortreffelijk, gehoorzaam rijdier be-toond.

Hij ontdeed zich vlug van zijn rijcostuum, stak zich in een gemakkelijk zittend sportpak van geruite stof, en trad de bibliotheek binnen, waar hij Raffles aantrof, weggedoken in een van de gemakkelijke stoelen en met een groot foliant op zijn knieën opgeslagen, waarvan hij de fraaie houtsneden scheen te bewonderen.

Op het geluid van Brand's binnenkomst wendde hij even het gelaat om, en zijn ogen tintelden, toen hij vroeg:

— Het paard is je zeker goed bevallen naar de uitdrukking van je gelaat te zien?

— Het is een prachtig dier, Edward. Nog zelden heb ik zo heerlijk gereden. Het dier luistert niet alleen naar de teugel maar de minste knie-druk is voldoende om hem te doen wenden.

— Wij kunnen dus van een succes spreken, zei Raffles. Dat verheugt me voor jou, zowel als voor mij zelf.

— Je zult zelf later wel ondervinden, dat er vrij wat aandacht aan dat paard wordt gewijd.

— Alleen aan het paard? merkte Raffles glimlachend op, en niet een beetje ook aan de ruiter?

— Ik wil niet ontkennen, begon Brand haperend.

— Geen misplaatste bescheidenheid, amice. Wij constateren dus met genoegen, dat de knappe ruiter even zeer de aandacht heeft getrokken als het paard. Dat is zoals het hoort.

— Nu praat je maar wat, zei Brand, half lachend, half ernstig. Wat doe je daar? voegde hij eraan toe.

— Ik lees en ik geniet, Charles. Er is niets zo aantrekkelijk, vind ik, als die beschrijvingen van oude gebeurtenissen. Dit boek kocht ik onlangs in een somber winkeltje aan de Paternoster Row, maar ik had nog geen gelegenheid gehad om het in te zien. Er zijn niet zo heel veel exemplaren meer van voorhanden. Je ziet dat het op fraai perkament is gedrukt, met kunstig versierde bladversieringen en kapitalen. En de houtsneden zijn nog mooier. Kijk bijvoorbeeld eens naar deze weergave van een deel der trotse, Spaanse Armada. Het is primitief opgevat, en toch is het alsof men de wind werkelijk in de zeilen ziet blazen, alsof men het bewegen der golven duidelijk waarneemt.

— Wie is die knappe graveur?

— Niemand minder dan Albrecht Dürer. Het boek is in de Hollandse taal geschreven, maar de schrijver is onbekend. Men vermoedt echter dat het boek van de hand van niemand anders dan Houtman is, de beroemde ontdekkingsreiziger.

— Het is dus hoofdzak een reisbeschrijving?

— Ja, in zekere zin tenminste. Als je een oorlog tenminste een reis wilt noemen. Het is het allereerste

begin van de tachtigjarige oorlog tussen Spanje en de Nederlanden en er komt een episode in voor, die in het bijzonder mijn aandacht trok. Het is de moeite waard, om je die in het kort mede te delen.

Raffles bladerde even in het boek, totdat hij een afbeelding vond van een fraai opgetuigd schip.

Hij tikte er even met zijn wijsvinger op en zei, Brand aankijkend met zijn grote grijze ogen:

— Dit is een afbeelding van een der mooiste galjoenen, waarover de Spanjaarden ooit de beschikking hebben gehad. Het werd op een Vlaamse werf gebouwd, en heette de « Rey Carlos ». Het had niet minder dan zestig vuurmonden aan boord, want in die tijden, was een dergelijk groot schip meestal een oorlogsschip, en bestemd om zich te voegen bij een smaldeel andere Spaanse schepen in de Noordzee die in opdracht hadden een aanval te doen op de Hollandse kust, ongeveer ter hoogte waar nu het eiland Terschelling ligt. Maar dat schip had nog andere zaken aan boord, behalve die kanonnen.

— Ja, natuurlijk, nog andere wapens, munitie, leeftocht voor de bemanning...

— Ook dat nog Charles, maar bovendien drie miljoen gouden Spaanse ducaten. Dat geld was bestemd als gage voor de bemanning, maar die hebben er niets van gekregen, want de Rey Carlos heeft zijn bestemming nooit bereikt; het schip verging ter hoogte van het Schotse stadje Tobermory.

Men weet niet of dit tengevolge van een storm dan wel door oorlogsgeweld geschiedde, maar het staat vast, dat het Spaanse galjoen daar gezonken is en er ook nog altijd ligt. Men heeft daarna herhaaldelijk pogingen gedaan, om die schat te bergen, maar dat is nooit gelukt. Ik denk dat de diepte te groot is geweest, dan wel dat het schip te diep in het zand is weggezonden. Maar

in ieder geval is het, dunkt mij, de moeite waard, het eens te onderzoeken.

— Als ik het niet dacht... mompelde Brand hoofdschuddend. Na zulk een voor jou langdurige rust, volgt er steeds een soort energie uitbarsting.

— Dat geeft juist de bekoring aan het leven, amice. Het is de afwisseling, die het levenswaard maakt. Overigens, wat ik je voorstel, is niets bijzonders. Het is zelfs betrekkelijk gemakkelijk, denk ik.

— Gemakkelijk om een schat te lichten waarnaar eeuwenlang vruchteloos gezocht is?

— Eeuwenlang is wat overdreven, Charles, er is pas in ernst naar gezocht sedert het begin van de negentiende eeuw, dat wil zeggen toen voor het eerst een duiker in zee afdaalde, voorzien van een helm, waarin lucht gepompt kon worden, een kostuum van ondoordringbaar linnen en dikke loden zolen onder zijn schoenen.

Zulk een middel denk ik echter niet toe te passen, tenminste niet in die vorm. Wij hebben een vaartuig, Charles, dat ons in staat stelt, dingen te onderzoeken die voor de gebruikelijke duikboot met dat ene oog, dat periscoop wordt genoemd, onuitvoerbaar is.

— Je bedoelt natuurlijk dat de Bruinvis voorzien is van een paar kijkglazen in de wand, waarvan het kwarts bijna even sterk is als staal?

— Precies. Ik kan met onze duikboot tot minstens honderd meter onder de waterspiegel afdalen, zonder gevaar te lopen, dat een van die uitkijklenzen het begeeft. Het plan schijnt je niet erg aan te lokken, tenminste naar je gelaatsuitdrukking is te oordelen.

— De zaak is, Edward, — begon Brand bedremmeld.

— De zaak is, Charles, dat je dit lekkere luie leventje nog gaarne enige tijd zoudt willen voortzetten, vervolgde Raffles. Lieve, beste, goeie

Charles, denk aan het spreekwoord: rust roest.

— Toegegeven — maar waarom naar een ander uiterste over te slaan?

— Een uiterste? Wat heeft dit uitstapje naar een der meest interessante gedeelten van Schotland eigenlijk voor bijzonders? Wellicht blijft het bij een eenvoudig onderzoek en vinden wij het wrak van de « Rey Carlos » geheel onder het zand bedolven, zodat er geen sprake is van een buit. Maar wij zijn dan een ervaring rijker, die ons later misschien nog wel eens te pas kan komen.

— Edward, ik begin langzamerhand in te zien, dat ik onredelijk ben, gaf Brand toe.

— Waar ligt die stad Tobermory ergens?

— Op het Schotse eiland Mull, een van de grootste en van een woeste schoonheid, op de noordwestelijke kust van het zo even genoemde eiland.

— Wat had dat Spaanse galjoen eigenlijk op de oostkust van Schotland te zoeken?

— Natuurlijk niets, amice. Het schip moet door een storm zijn afgedreven, en geheel buiten zijn koers geraakt. Misschien is het achtervolgd door een paar Hollandse kapers, want die plachten in die tijd buitengewoon brutaal op te treden.

— De « Bruinvis » ligt op het ogenblik goed verborgen in een kreek op de oostkust van Schotland; wij zouden dus zeker wel een week nodig hebben, teneinde om de noord te varen, en de westelijke kust te bereiken.

— Dat zou niet zo veel te beduiden hebben, Charles, want wij hebben de tijd, maar het is niet eens nodig, want wij kunnen een aanzienlijk stuk afsnijden, door gebruik te maken van het Caledonial Canal, dat als het ware van geheel noordelijk Schotland een eiland maakt. Dat bespaart ons minstens vijf volle dagen.

— Wanneer zou je willen vertrek-

ken?

— Ik heb nog geen vast plan, maar in ieder geval zo gauw mogelijk.

Brand smoorde een zucht. Hij zag heel goed in, dat Raffles zijn zinnen op deze onderneming had gezet, en het viel hem niet in Raffles tegen te werken; alles wel beschouwd zou het waarschijnlijk wel blijven bij een onderzoek ter plaatse. Het leek hem hoogst onwaarschijnlijk, dat dat schip, of tenminste het goud dat het had bevat, meer dan vier eeuwen lang op die zelfde plek was gebleven.

Aldra waren de twee vrienden in een levendig gesprek gewikkeld hetwelk handelde over de nodige voorbereiding.

De « Bruinvis », een niet zeer grote, maar snelle duikboot, door Raffles zelf ontworpen en in het geheim gebouwd, beter gezegd, geassembleerd uit onderdelen, die hij bij verschillende fabrieken, over geheel Europa verdeeld, had besteld, lag op dat tijdstip niet ver van het plaatsje Cullen, in het graafschap Banff.

Aan boord van de duikboot bevonden zich altijd een voorraad verduurzaamde levensmiddelen, wapens, munitie, kaarten, kledingstukken en wat dies meer zij, en men behoefde dus voor niets anders te zorgen dan voor vulling van de cylinders, en voor zoetwater.

De duikboot van Raffles werd gedreven door een ruwoliemotor van een zeer bijzonder constructie, die het vaartuig aan de oppervlakte een snelheid van 50 kilometer deed ontwikkelen en geheel ondergedompeld van 35 — een vaart, door geen enkele marineduikboot ter wereld, van welke afmetingen ook, ooit gehaald. Behalve natuurlijk de nieuwe, door atoomkracht gedreven Amerikaanse duikboten.

Olie was er in overvloed aanwezig in dezelfde spelonk, die op dat tijdstip de « Bruinvis » tot verblijfplaats strekte. Daar er zich aan boord steeds

een aantal duikerspakken bevond, waren de voorbereidselen snel te treffen.

Toen de beide vrienden na een half uur hun reisplan hadden uitgestippeld, zei Raffles, het oude boek dichtklappend :

— Nu behoeven wij nog slechts onze chauffeur Henderson op de hoogte te brengen, want zijn hulp kan ons bij deze onderneming van groot nut zijn.

— O, hij zal er niets op tegen hebben, zei Brand. Naar zijn oordeel heeft dit gemakkelijke leventje volstrekt geen waarde. Hij vindt het maar een saaie bedoening, om ons nu en dan eens naar een schouwburg te rijden, of naar een renbaan, of naar het huis van een minister, waar een cocktailpartij gegeven wordt, hij zal opspringen van blijdschap.

Het was precies zoals Brand gezegd had. Springen deed de reus wel niet, maar hij gaf toch wel een kreet van blijdschap, toen Brand hem in de garage, waar hij bezig was met het oppoetsen van een der grote reiswagens, het nieuws kwam mededelen.

— U mag mij geloven of niet, Mr Brand, maar duiken is altijd een van mijn grootste liefhebberijen geweest! riep de kolos uit, de mouwen neer stropend, over zijn geweldige biceps. Ik geloof eigenlijk dat ik mijn roeping ben misgelopen en duiker had moeten worden. Wanneer vertrekken wij ?

— Ik weet het niet zeker, maar ik geloof onmiddellijk na de lunch, James. Er valt weinig meer te doen. Mylord heeft alles al gereed gemaakt. Het zal dus, als het ware een officiële proeftocht worden van ons nieuwe schip, dat het oude, helaas verloren gegane, heeft vervangen.

Henderson begon dadelijk zijn eigen voorbereidselen te maken, die binnen een kwartier waren afgelopen, daar zij voornamelijk bestonden uit een goede scheerbeurt en een bad, gebruikte zijn lunch in ge-

zelschap van de oude grijze kamerbediende Gaston en was om één uur kant en klaar.

De grote Bentley zou worden gebruikt en daarin brachten hij en Raffles enige valiezen.

Om twee uur gaf Raffles Gaston nog enige aanwijzingen, klopte hem op de schouder, en zei, dat hij het nu maar kalmpjes aan moest doen, en stapte in.

Henderson maakte contact, trapte het gaspedaal in, en de grote wagen begon zijn reis, reed Londen uit, en snelde de brede verkeersweg naar het noorden op.

Binnen vijf uren reed men het kleine plaatsje Cullen binnen. Het begon in de mode te komen bij de badgasten, en daar het badseizoen en het tijdperk der vacaties reeds was aangebroken, werd er haast niet gelet op de grote, Londense wagen, die stopte voor een der grootste hotels.

Raffles had dit hotel met opzet uitgekozen, omdat het dicht bij de kust lag, aan het einde van het dorp. De auto werd in de ruime garage ondergebracht, de drie mannen gebruikten een maaltijd, er werd wat bagage gereedgezet, en toen deelde Raffles de gerant mede, dat hij voornemens was, een lange voetreis in de omgeving te maken, dit, teneinde te voorkomen, dat men zich over hun wegblijven ongerust zou gaan maken.

De drie mannen vertrokken lang voor het vallen van de avond reeds weer uit het dorp, volgden eerst een smalle grindweg, die buiten het dorp voerde, bereikten de zoom van een bos, dat zij door gingen, kwamen op de klippen uit, en bevonden zich toen in een streek, waar niets en niemand was, behalve wat zeemeewen en zeezwaluwen als gezelschap. Zij verloren geen tijd, maar daalden dadelijk af langs een pad, aan Raffles bekend, maar dat stellig niemand zou hebben durven volgen, die geen voortreffelijk bergklimmer, en vol-

komen vrij van duizeligheid was.

Zij bereikten veilig het op dit ogenblik tamelijk brede, met keitjes bedekte strand, dat aan drie kanten was omgeven door steile rotsen, zo goed als onbeklimbaar, en gevaarlijk glad door de erosie van het afslijpende zeewater.

Ongeveer in het midden van de klip gaapte de opening van een hol, slechts een paar meters hoog.

Het schemerig verlichte hol strekte zich diep uit, en reeds na een minuut of vijf lopen was Brand verplicht zijn zaklantaarn aan te knippen, want de tunnel, ongeveer vijf meter breed, beschreef een bocht, zodat het weinige daglicht geheel

verdween.

Bij het schijnsel van de lamp bereikten de drie mannen een soort spelonk, wat dieper gelegen dan de eigenlijke gang, en waarin een paar meter zeewater stond, dat ook bij eb achterbleef. In het eerst leek het, alsof nu de verdere doorgang versperd was, maar aan de rechterkant liep een smal pad om die natuurlijke vijver heen. De drie mannen volgden dit pad, kwamen aan de overzijde, gingen opnieuw een donkere tunnel binnen — en daar lag, aan het einde, spiegelend in het licht van de zaklamp, op een bed van zacht, goudgeel zand hun duikboot, de uit haar as verzezen « Bruinvis ».

HOOFDSTUK II

EEN WRAK !

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat deze wandeling over het pad onmogelijk zou zijn geweest als het op dat ogenblik vloed geweest was.

Raffles had echter nauwkeurig uitgerekend, dat zij nog minstens een uur de tijd hadden, voor het zeewater de grot en de tunnel zou binnendringen en geheel zou vullen.

Hij zei dit ook aan Brand, die opmerkte :

— Ik vind het een tamelijk angstig denkbeeld, want van dat uur is toch minstens al een kwartier verstreken, als het niet meer is. Als de duikboot, door de een of andere reden averij had gekregen, waardoor het luik niet zou kunnen worden geopend of gesloten, dan zouden wij terug moeten lopen — en het zou de vraag zijn of wij bijtijds de opening van het hol zouden bereiken.

Raffles keek Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en zei toen rustig :

— Beste Charles, je kunt daaromtrent volkomen gerust zijn, tenzij de een of ander moedwillig mijn boot

zou hebben vernield, zonder dat iemand daar iets van had gemerkt. Wij zullen het trouwens dadelijk weten.

Zwijgend gingen de drie mannen naar de duikboot en Henderson klom er direct op, en draaide, niet zonder enige krachtinspanning, het kleine wiel los, hetwelk het ronde ingangsluik, bijna gelijkliggend met het dek, gesloten hield.

— Het is goed dat hij het zelf moet openen, nu hij het ook zelf gesloten heeft, mompelde Brand. Een ander zou dat luik onmogelijk hebben kunnen openkrijgen.

— Daarom had ik Henderson ook juist verzocht het luik te sluiten, zei Raffles laconiek. Laten wij binnengaan.

Henderson had zich reeds laten zakken en Raffles en Brand volgden hem.

Het was drie maanden geleden dat zij voor het laatst gebruik hadden gemaakt van dit wonderschip, en het was dus reeds een hele geruststelling, toen het elektrische licht uitstekend bleek te werken. Overal

gloeiden de lampjes aan, en Brand kon zich met eigen ogen overtuigen, dat alles op zijn plaats lag, dat er zich niet het minste barstje vertoonde in het dikke kwartsglas van de twee uitkijklenzen van ongeveer vijftien centimeters in doorsnede, en dat zelfs het houten vat voor drinkwater nog half gevuld was. Henderson had in een jerrykan tien liters op zijn rug meegedragen, en de voorraad zou dus ververst kunnen worden. Later zou men de tank geheel kunnen vullen, die ongeveer honderd liter kon bevatten.

Henderson vond de voorraad verduurzaamde levensmiddelen in de kleine kombuis, gelijk hij die had achtergelaten en Raffles overtuigde zich dat de duikerpakken, de wapens en de munitie zich in goede orde bevonden.

Tenslotte ging hij de schutkamer binnen. Dit was een uiterst klein vertrekje, vooraan in de boot, dat luchtdicht afgesloten kon worden, en dat net genoeg ruimte bood voor een man van Henderson's omvang. Een hermetisch sluitende, smalle deur gaf er zowel aan de binnenzijde van de boot, als aan de buitenkant, toegang toe. Op deze wijze was het Raffles mogelijk, zijn boot te verlaten, zelfs al rustte deze op een diepte van vijftig meter of meer, op de bodem der zee. Men behoefde alleen het vertrekje binnen te gaan, de deur achter zich te sluiten, een kraan te openen, waaronder het zee-water binnenstroomde, en vervolgens de buitenste deur te openen, waardoor men het schip kon verlaten. Dit alles duurde nauwelijks enkele minuten.

Het binnengaan vereiste meer tijd, want dan moest het zeewater door een pomp eerst buiten de boot worden gedreven, alvorens men de binnenste deur kon openen.

De pompen, zowel als de deuren werkten echter zonder enige hapering, en ook in dit opzicht kon Raffles dus gerust zijn.

De olievoorraad bleek ruim toereikend te zijn, zelfs al had men om Schotland willen heenvaren, en de reserve batterijen voor het elektrische licht, waren nog lang niet uitgeput.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge en zei:

— Over een kwartier stroomt het vloedwater ook dit hol binnen. Het is dus tijd dat wij ons inschepen. Haal de ankers in, James.

Niet zonder inspanning woelde de reus achtereenvolgens de beide ankers los uit de meterdikke laag zand, die de bodem van het hol bedekte, en trok ze door middel van de windas op.

Zodra hij hiermee klaar was, kwam hij het Raffles melden, die met aandacht een grote kaart bestudeerde van het gebied van Schotland, waar zij zich thans bevonden, en die tot in alle details de waterwegen, rivieren, alle stroom versnelingen, sluizen, sperdammen, bruggen en andere kunstwerken aangaf.

— Sluit het luik nu maar, James, zei Raffles.

De reus draaide aan het kleine rad, dichtbij het luik, en dit begon langzaam om zijn scharnier te draaien, zakte in een vierdubbele sponning, die indringen van water totaal onmogelijk maakte, en zette het tenslotte met een enkele handgreep onwrikbaar vast.

Er was nu niets meer te horen van het geraas der branding, en na verloop van een half uur, kwam er beweging in het stalen vaartuig.

— Wij drijven, constateerde Raffles bedaard. Hij had plaatsgenomen achter het kleine roer, en hield de ogen gevestigd op een bord met allerlei cijferplaten, die nauwkeurig de diepte van het vaartuig, de hoeveelheid water in de tanks, de helling van het schip ten opzichte van de zeespiegel en nog meer dingen aangaven.

Langzaam begon de machine te draaien, en ofschoon men het niet

kon zien, zo voelde men toch, dat de « Bruinvis » begon te zwenken, totdat de neus naar de uitgang van de tunnel wees.

Met de uiterste voorzichtigheid stuurde Raffles het vaartuig, waarvan het dek op het ogenblik nog geen halve meter van het tunneldak verwijderd kon zijn, tot vlak bij de uitgang, daar schakelde hij de machine uit en liet de boot een weinig zakken, totdat deze geheel onder water lag, waarop hij weer verder ging, de ogen thans gevestigd op het kijkglas van de periscoop, die gebruikt werd als de boot niet meer dan een meter onder water voer.

De zon was nog steeds niet geheel onder, en hij kon dus duidelijk de boven water uitstekende klippen zien, die hij moest ontwijken.

De « Bruinvis » voer de kleine baai uit, en was een ogenblik later in volle zee.

Raffles volgde de kust op een afstand van omstreeks een kilometer, liet de boot stijgen, daar zich slechts heel in de verte een paar visserspinkeken vertoonden. De machine werkte op volle kracht, zodat de « Bruinvis » door de golven sneed en een lang, wit kielzog achter zich liet, dat geruime tijd zichtbaar bleef.

De afstand tot aan de monding van de Baai van Moray was afgelegd, toen het avondlijk duister verder varen zonder licht gevaarlijk ging maken.

Raffles koos een ligplaats, dicht bij de zuidelijke oever van de grote baai. De drie mannen aten wat, en begaven zich toen ter ruste.

Bij het krieken van de dag werd het luik door Brand geopend, ten einde het schip met frisse lucht geheel te vullen.

De drie mannen ontbeten, het luik werd gesloten, en om zeven uur in de ochtend stevende de « Bruinvis » via het Loch Ness het Caledonial Canal in en voer dwars door Schotland heen. Onafgebroken, behalve één keer, toen de olievoorraad aan-

gevuld moest worden hetgeen aan Henderson werd toevertrouwd, voer de boot verder totdat het andere uiteinde van deze lange waterweg werd bereikt.

Raffles hield zich niet op, maar voer onmiddellijk verder de Straat van Mull in, en eindelijk, juist tegen het lunch uur, voer de « Bruinvis » op een diepte van omstreeks drie meter zeer voorzichtig bij een spiegelgladde zee, en het prachtigste weer wat men maar verlangen kon, ter hoogte van Tobermory.

— Laat je de boot niet naar de oppervlakte? vroeg Brand.

— Waartoe? Mij dunkt dat wij van deze gelegenheid gebruik moeten maken, om eens dadelijk te gaan zien hoe de zaken daar beneden staan.

Terwijl de « Bruinvis » zo goed als onbeweeglijk op dezelfde plek bleef, in evenwicht gehouden door het water in de tanks, aten de drie mannen wat, en maakten zich toen gereed voor het eerste onderzoek.

Brand had voor een der kijkglazen post gevat en genoot van het verrukkelijke schouwspel, dat zich aan hem voordeed.

De zon, die bijna loodrecht haar stralen neerzond, verlichtte het bijna rimpelloze water tot op een diepte van wel twintig meter, en als in een aquarium kon hij de talloze waterbewoners, zien voorbijschieten als zilverschichten, nu eens helgroen, dan weer als diamanten fonkelend, kabeljauwen en ponen, scholen haringen, die als een wolk van zilver schenen, zeepaardjes, en ook veel grotere vissen: vraatzuchtige gepen en grote zeepalingen, meer dan een arm dik. Verder grillige waterplanten, prachtige zee-anemonen, zeeegels, wierplanten en hele pluimen van een gewas, dat er uitzag als slingerplanten.

De boot zonk langzaam, en het werd wat schemerachtiger, tot op 'n waarschuwend kreet van Brand, de schroef stil stond. De tanks zogen

nog water op, en langzaam vlijde zich de duikboot op iets, dat de top van een stompe heuvel bleek te zijn.

De bodem waarop het schip lag, was met een dikke laag helder zand bedekt, hetgeen er toe bijdroeg, de dingen tamelijk duidelijk zichtbaar te maken, als het oog eenmaal aan die wonderlijke, groene schemering gewend was.

De heuvel glooide zeer geleidelijk naar omlaag, op een diepte, waar geen lichtstraal doordrong.

Raffles kwam naast Brand staan, wierp een blik door het kijkglas, en slaakte meteen een lichte kreet:

— Daar! Kijk eens! een wrak!

Brand aangestoken door de geestdrift van Raffles, riep:

— Henderson! de duikerpakken! Mylord en ik verlaten het schip! Mylord meent het wrak van de « Rey Carlos » te hebben gezien!

— Wacht even, amice. Ik zeg niet dat het de « Rey Carlos » is — dat zal nog moeten blijken, maar ik houd vol, dat het een wrak van een oud schip is, want boegbeelden worden al sedert het begin van de achttiende eeuw niet meer ter versiering van de voorsteven van een schip aangebracht.

Henderson had reeds twee duikerpakken uit een bergkast gehaald en nagekeken. Zij waren vervaardigd van een volkomen voor zeewater ondoordringbaar weefsel, met in het

midden een laag rubber. Deze kleding omsloot het lichaam van de duiker, zonder ruimte te laten, zoals dat bij de gebruikelijke duikerpakken nog steeds het geval is. De handen waren onbedekt, en toch kon er geen druppeltje water door de polsafsluiting binnendringen, want hier bevond zich een brede ring van dik rubber.

De voeten werden in rijgschoenen gestoken, waarvan de zolen met een duimdikke laag lood verzwaard waren.

Dit was absoluut noodzakelijk, daar Raffles en Brand een metalen helm om het hoofd kregen, die niet zoveel verschilde van de gewone duikerhelmen, behalve dat deze geen opening had, waaraan de luchtbuis werd vastgeschroefd.

Zij droegen, met riemen op de rug bevestigd, een soort ransel van aluminium, gevuld met samengeperste lucht, hetwelk door middel van een gewapende slang en een ventiel verbonden was aan de helm.

Geen ophaaltouwen of luchtbuizen konden dus hun bewegingen belemmeren.

Henderson had reeds postgevat bij de schutkamer, die, zoals gezegd, niet groter was dan een muurkast en had zich overtuigd, dat de pompen voor het inlaten en uitpersen van het water goed werkten.

HOOFDSTUK III

DE DRENKELINGE

Nadat aldus de nodige voorbereidselen waren gemaakt, gaf Raffles de laatste instructies aan Henderson.

Hij kreeg opdracht, zolang dit mogelijk was, door een der kijkglazen, de twee mannen in hun bewegingen te volgen, zodat hij onmiddellijk de schutkamer kon leegpompen, zodra

daartoe het sein gegeven werd.

In het stalen hokje namelijk, bevond zich een contactknop, die, door ze in te drukken, een elektrische bel deed overgaan.

Intussen ontteden Raffles en Brand zich van hun bovenkleding, en staken zich in de duikerpakken, voorzagen zich ieder van een breed

mes, gestoken in een lederen schede, die aan hun gordel bevestigd werd, en plaatsten toen beurt om beurt elkander de helm op het hoofd, die aan de voorzijde een enkel, vierhoekig kijkglas had van onbreekbaar kwarts. Zij konden nu elkander nog slechts iets mededelen door gebarentaal of door met de ogen te knippen. Lang te voren hadden zij een code opgesteld, waarin slechts de noodzakelijkste vragen waren opgenomen, om een wens te kennen of te geven.

Henderson onderzocht voor de laatste maal de luchtreservoirs, gespte deze met riemen op de rug der twee mannen, en bracht tenslotte de verbinding tot stand tussen helm en luchtreservoir.

De gebruikte lucht, die hen anders zou doen stikken ondanks de overvloed van zuurstof, werd op vrij eenvoudige wijze afgevoerd door een afzonderlijke uitlaatkamer van hetzelfde reservoir, dat de samengeperste lucht bevatte.

Zodra zij in het water waren, zouden zij die lucht in kleine belletjes uit het reservoir zien opstijgen, en uiteen spatten.

Raffles voorzag zich van een kleine, puntige spade, Brand van een houweel en een rol stevig touw, aan het einde voorzien van een haak, en toen gaf eerstgenoemde Henderson een wenk, en ging, nadat de binnenste deur geopend was, het schutkamertje binnen.

Naast hem vond Brand nog maar juist plaats, zodat zij dan ook bijna geen enkele beweging meer konden maken, toen Henderson de stalen deur sloot.

De duikers stonden nu in een totale duisternis. En toen voelden zij geleidelijk de koude van het zeewater om hunne voeten, hun kuit en dijen als iets levends omhoog krulpen.

Raffles had zelf het kleine ventiel geopend, dat zich bovenaan in de deur bevond die naar buiten voerde.

Slechts op deze manier zou men

de deur kunnen openen, hetgeen anders, wegens de hevige druk van het water, onmogelijk zou zijn geweest.

Brand voegde zich direct bij hem; voorzichtig, stap voor stap, gingen de twee mannen vooruit in de richting van wat Raffles als een wrak had menen te herkennen. Zij waren nauwelijks een stuk of tien meters verder gegaan en aan de voet van de lage verhoging gekomen, op de top, waarvan de «Bruinvis» rustte, of Brand kon zich overtuigen, dat Raffles goed gezien had.

Daar stak inderdaad een gedeelte van een boegspriet vooruit, daar was een beeld zonder armen, nauwelijks nog herkenbaar als een vrouwenfiguur. Verder zagen zij een maststomp, bijna een meter dik, een eind uitstekend boven het dek dat voor meer dan driekwart onder het zand bedolven was.

Wat verder rees het achterschip tot op een hoogte van bijna drie meter boven het zand uit.

Dit was reeds voldoende om te doen zien, dat men inderdaad te maken had met een zeer oud vaartuig. Nog was een gedeelte van de gaanderij met de fraai gebeeldhouwde leuning te zien, die achter om het schip heen liep, nog kon men de zware metalen ringen onderscheiden die de twee achterlantaarns hadden gedragen, en ook gaapten daar de gaten, die vroeger de fraai gevormde achtervensters waren geweest.

Het vaartuig lag een weinig scheef en door de geschutpoorten zwommen zilverschubbige vissen haastig in en uit.

Raffles schoof voetje voor voetje naar de voorsteven, om hetgeen er overgebleven was van het vrouwenbeeld, dat zeker meer dan drie meter hoog was geweest, te bekijken.

Hij wenkte Brand, en beiden stapten toen over wat vroeger het dek was geweest naar het hoog oprijzende achterschip.

Het was aldra te zien, dat hier

inderdaad werk was verricht door duikers.

Een weinig achter de maststomp had men blijkbaar met grote moeite een luik weten vrij te maken van zand, dat door middel van ijzeren platen belet werd, zich weer over dat luik op te hopen.

Die platen werden door middel van sterke steunijzers overeind en van elkander gehouden, en waren omstreeks een meter hoog, zodat de twee mannen gemakkelijker over de rand konden heen kijken.

Men had het luik weten te openen, maar het was wel zo goed als zeker, dat men daar omlaag niets gevonden had, wat nog van enige waarde was.

In de loop der eeuwen, zou het natte zand door alle naden en kieren het schip zijn binnengedrongen en het bijna geheel gevuld hebben.

In de groenachtige schemering, zagen zij de deur die er toegang toe gaf, open staan.

Op een gegeven ogenblik zag Brand hoe Raffles zich bukte, en iets oprapte, dat voor zijn voeten op het zand lag, hetwelk het achterdek bedolven had.

Raffles trad op hem toe, hield het opgeraapte voorwerp voor het kijkglas in zijn helm, en Brand herkende tot zijn grote verbazing, een zeer modern voorwerp, dat men zeker niet op een Spaans galjoen zou hebben gezocht. Het was een splinternieuw nagelvieltje, met een ivoren heft, en wat het vreemdste was — er was op het staal niet het minste spoor van roest te ontwaren.

Terwijl Brand nog nadacht over deze onverwachte vondst, gleed er iets als een schaduw boven zijn hoofd over hem heen; onwillekeurig hief hij het hoofd op en keek omhoog.

Aan de oppervlakte van de zee was duidelijk een langwerpige, donker voorwerp te zien. Het kon niet anders of daar vlak boven hun hoofden dreef een sloep of een motor-

boot of een ander soort schip.

Met gespannen aandacht volgden zij de bewegingen van deze langwerpige gedaante, die langzaam scheen af te drijven, in de richting van de « Bruinvis ».

Raffles gaf Brand onmiddellijk een teken en de twee mannen begonnen direct de terugtocht naar hun schip.

Zij hadden nog slechts een korte afstand afgelegd, om de voet van de lage heuvel te bereiken, toen Brand zich plotseling heftig bij de arm voelde vatten.

Hij keek naar Raffles die omhoog wees en volgde zijn blik... en maakte een beweging van schrik.

Daar, ongeveer juist boven de plek waar de « Bruinvis » lag, kwam een menselijk lichaam naar beneden zakken.

Het zakte niet langzaam en geleidelijk, zoals een drenkeling zinkt, maar het daalde zeer snel.

Brand zag aldaar hoe dit kwam: aan de voeten van de drenkeling die daar zonk, was een of ander gewicht bevestigd met een lang touw, ofschoon hij niet kon zien wat het was.

Maar hij zag iets anders dat hem van afschuw vervulde.

Het water deed het lange, blonde hoofdhaar van die zinkende gedaante uiteen waaiëren, als door een sterke wind; het was een vrouw, die daar zonk, terwijl zij zich machteloos kromde en blijkbaar het onmogelijke deed, om haar gebonden enkels te bereiken.

Zij was nog geen tien meter gezakt, toen zij deze nutteloze pogingen opgaf, en daalde nu rechtstandig, het gelaat opgeheven naar de oppervlakte der zee, die zij nooit meer zou aanschouwen, en bestraald door het licht van de zon, als door een schijnwerper.

Weldra zonk zij weg in de groenachtige schemering daar beneden en bleef op geen drie meter afstand van de duikboot liggen.

Raffles en Brand waren zo snel

zij konden de helling van de heuvel opgeklommen, en bereikten de plek bijna op hetzelfde ogenblik, waarop de vrouw neerzonk.

Met inspanning van al zijn krachten rukte Brand de buitenste deur van de schutkamer, zo ver hij kon, open, terwijl Raffles zich over de vrouw heenboog, haar optilde, tegelijk met het gewicht dat haar voeten bezwaarde, een klomp roestig ijzer, en droeg haar zo snel hij kon binnen het kleine stalen vertrekje.

Nauwelijks had Brand de deur weer dichtgedrukt, of Raffles, die het lichaam van de vrouw overeind hield, ging voor de deur staan. Gelukkig had Henderson alles door het kijkglas gezien en hij deed het verstandigste wat hij doen kon, — hij verloor geen tijd met wegpompen van het water, maar schroefde onmiddellijk het handwiel los, en rukte de binnendeur open.

Het vertrekje was zó klein, en drie mensen namen zóveel plaats in, dat slechts een kleine hoeveelheid water de boot binnenstroomde.

Raffles knikte Henderson dankbaar toe, droeg de vrouw naar de kajuit en liet zich daar onmiddellijk door Henderson de helm af nemen.

In zijn druipnat duikerpak boog hij zich heen over de bewusteloze vrouw. Zij was een knappe jonge vrouw, ofschoon haar gelaat nu doodsbleek was en verwrongen van doodsangst, met blauwe lippen en het blonde haar in slierten om haar hoofd.

— Wij moeten haar trachten te redden, James, zei Raffles. Ik geloof niet dat zij langer dan vier minuten onder water is geweest. Ga mijnheer Brand nu eerst schutten.

Terwijl Henderson zich verwijderde, wentelde Raffles de drenkelinge om, en perste, door krachtig op de lenden te drukken, het water uit de maag van de ongelukkige, waarna hij haar weer omdraaide, haar mond opende, de tong naar buiten trok, en die met een doek op de kin vast-

bond.

Hij was reeds bezig met de toepassing der kunstmatige ademhaling, toen Brand op zijn beurt binnentrad, zich liet ontdoen van helm en luchtreservoir en Raffles ging helpen door snel de staalkabel los te maken, waaraan de klomp roestig ijzer was opgehangen, de schoenen en kousen van de vrouw uit te trekken, en de voetzolen te masseren.

Henderson goot in een glas een scheut rum, want hij behoorde tot die soort geneesheren, die niets stellen boven een flinke dosis sterke drank. Hij zette het glas onder bereik van Raffles en ging enige doeken warmen op zijn fornuis en een witte trui, en een matrozenbroek gereedleggen.

Het duurde ruim een half uur, voordat Raffles, die geen oog afhield van het gelaat van de vrouw, met een zachte kreet van blijdschap uitriep:

— Kijk eens, zij heeft haar wimpels bewogen! Wrijf haar slapen met eau de Cologne, Charles! Ik geloof dat wij haar als gered kunnen beschouwen.

Raffles begon de slapen van de vrouw te wrijven, en nog terwijl hij dit deed, slaakte zij een hikkende zucht, een golf zeewater kwam uit haar geopende mond, en een rilling liep over haar rug.

Brand wierp een deken over de vrouw heen, en Raffles goot haar een paar lepeltjes van de rum tussen de lippen, zodat zij heftig begon te hoesten en nog meer water kwijt raakte.

Raffles nam haar op en droeg haar naar de kooi van Henderson en wilde haar natte bekleding uittrekken, maar dat liet zij niet toe en duwde de handen van Raffles terug.

Toen deze zag, dat de vrouw aanstalten maakte om overeind te komen, sloot hij zacht de deur.

Na een kwartier werd de deur geopend, en de van de verdrinkings-

dood geredde vrouw stond glimlachend op de drempel, bleek nog en wat onvast op haar benen, maar met gekamde haren en gestoken in de matrozenbroek en de witte trui die Henderson had klaar gelegd.

Zij keek even rond, met de kruk van de deur in de hand, keek toen beurtelings Raffles en Brand aan,

en zei met een wat hese, maar niet onaangename stem:

— Dank jullie wel, jongens, dat jullie me zo netjes hebt opgepikt. Dat scheelde maar een haar, zeg. Even voorstellen? Susan Goldring, ook wel genoemd Susan met de gouden haren. Hebben jullie een sigaret en misschien ook zoiets als een lippenstift voor me?

HOOFDSTUK IV

...EN WAT ZIJ TE VERTELLEN HAD

Raffles was een te goed mensenkenner om de vrouw die daar met een onverschillige glimlach op haar lippen bij hem stond, niet onmiddellijk te kunnen doorgronden.

Daar stond een vrouw van niet al te veel beschaving, met een stem die getuigde van een overvloedig gebruik van alcohol en tabak, en die beschikte over een grote dosis persoonlijke moed, over geestkracht en over een grote onbeschaamdheid.

Haar taal deed haar kennen als een bewoonster van een of andere achterbuurt in Londen. Zij had een mooi regelmatig gezicht, de matrozenbroek en de trui pasten haar voortreffelijk en vooral de trui deed haar weelderig figuur goed uitkomen; om het in één woord te zeggen: een gevaarlijke vrouw.

Raffles was opgestaan, en zei, een glimlach weerhoudend:

— Ik zou u wel een stoel aanbieden, maar die bezitten wij niet. Trouwens in dit gehele schip zult gij slechts drie vouwstoeltjes vinden. James, ga er een halen uit de voor-kajuit. Wat de sigaret betreft — hier is er een, ofschoon ik u zou willen verzoeken er een matig gebruik van te maken, want de ruimte is hier slechts klein.

— Maar jongens, waarom zetten jullie dan niet een patrijspoort open? vroeg de jonge vrouw ver-

baasd. Het is hier werkelijk ook een beetje bedompt, als je het mij niet kwalijk neemt dat ik het zeg.

— Patrijspoorten zijn hier niet, — en als ze er wel waren, zou ik er niet graag een openen, antwoordde Raffles, nog altijd glimlachend. Kijk maar eens door dat venstertje. De vrouw wendde zich om, keek door een der lenzen en slaakte een kreet van verwondering.

— Onder water? Een duikboot dus? Wel grote goden — daar heb ik niet van terug! Dan zal ik ook wel niet om een lippenstift hoeven te vragen, ik denk niet dat jullie zo'n ding gebruiken en vrouwlui zijn er zeker niet aan boord.

— Neen, vrouwen zijn hier niet. Wij zijn slechts met ons drieën, mannen, antwoordde Brand.

De vrouw monsterde de drie mannen met een wat schuingehouden hoofd en zei:

— Zo, dus dan ben ik de enige... en die grote vent daar... heeft die me zo netjes binnengeloodst?

Henderson, die in de omgang met dames eigenlijk zo verlegen was als een schooljongen, bloosde bij die wat ruwe lof, tot aan zijn haarwortels, en stotterde:

— Neen, juffrouw, — het spijt me, maar ik deed het niet. Dat deed mylord!

— Mylord, zeg je? Heb ik ooit

van mijn leven... Mylord... nou dan ben ik met mijn neus in de boter gevallen. Dat is hier een fijne boel, hoor! Is die knappe blonde jongen ook van adel?

— Mijn bediende heeft zich zo even wat versproken, zei Raffles. Of om juist te zijn ik zou liever incognito blijven.

— Wat zou je blijven? Het is toch niet een aanstekelijke ziekte? vroeg Suzan Goldring met een komisch benauwd gezicht.

— Je kunt mij Lord Palmhurst noemen, of eenvoudig mijnheer, dat heb ik nog liever.

Brand keek de jonge vrouw met stomme verbazing aan. Hij had in de loop der jaren kennis gemaakt met heel wat leden van het zwakke geslacht maar zoveel onbeschaamdheid en koelbloedigheid na zo juist aan een wisse dood ontsnapt te zijn, dat was hem nog nooit overkomen.

Brand wierp Raffles een vragende blik toe, maar deze haalde even de schouders op en richtte zich tot Suzan Goldring met de vraag:

— Is er iets dat je belet om ons mee te delen, hoe het komt, dat we je met een zwaar gewicht aan je voeten, vlak voor ons in zee zagen vallen?

De uitdrukking van het gelaat van de vrouw veranderde als bij toverslag. Haat, angst en woeste wraakzucht strenden om de voorrang.

De violetkleurige ogen werden plotseling overtoegen door een floers, en haar stem had een sissende klank, toen zij zei, nadat zij zich blijkbaar met moeite had weten te beheersen:

— Ik heb me wel eens laten vertellen, dat je dankbaar moet zijn jegens je levensredders, en dus krijgen jullie het mooie verhaal te horen — tenminste een stuk ervan, want ik kan niet alles aan je neus hangen. Luister. We zijn hier met een troep aan de gang, om te visen naar die oude schuit, die hier ergens moet liggen; hebben jullie

dat wrak soms al gezien?

— Wij komen er juist vandaan, antwoordde Raffles. Aha, daar is James met het vouwstoeltje. Ga zitten, Miss Goldring en vertel maar zoveel als je kwijt wil wezen.

— Nu dan, wij zijn hier met zes mannetjes en twee wijfjes en ik heb nu ontdekt, dat je net zo goed op stap kan gaan met een brilslang in je ene zak en een bom in je andere. Twee vrouwen op zes man — dat is geen verhouding, dat geeft mot, dat geeft heibel. Als je begrijpt wat ik bedoel.

— Dat gaat vrijwel, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Het is dus een soort commerciële samenwerking, die zich gevormd heeft om naar het goud van de « Rey Carlos » te zoeken.

Suzan Goldring keek Raffles verbluft aan, met open mond, en begon toen plotseling zó te lachen, dat ze aanvankelijk geen woord kon uitbrengen, tot zij uitbarstte:

— Commerciële samenwerking? Wat is dat nou weer voor raars? Noem het kind nou maar bij de naam. Wij zijn gewoon wat ze in Amerika een « gang » noemen. Kun je me begrijpen? Als je mij persoonlijk maar niet uitscheldt, dan mag je onze samenwerking gerust een bende noemen. Zie je, we wisten dat er naar het goud van dat schip gezocht werd, maar we wisten ook, dat je daar permissie voor moest hebben, dat je dat zo maar niet mag doen, en dat je een groot deel van de vondst moet afstaan aan die goudlieven van de regering en van de belasting. Lekkere jongens zijn het! Apropos, had jij permissie? Of kwam je zo maar eens op een snipperdag naar dat schip kijken?

— Ik kwam wel degelijk om het goud, antwoordde Raffles kortaf. Brand echter had moeite om zich goed te houden en wendde zich om, om zijn lachend gelaat te verbergen.

— Dat noem ik recht door zee

gaan. Jij draait er tenminste niet om heen. Nou, om het kort te maken — met ons achten huurden wij een motorboot, en trokken er op ons eigen houtje op af.

— Zonder duiker?

— Ja, we zijn daar op ons achterhoofd gevallen. Natuurlijk hadden wij er een duiker bij, en een goeie ook. Rob Ladle heet de vent. Nou, we zijn hier nu een paar dagen, en alles ging goed, totdat ze waarachtig verliefd op me worden. Stel je voor, zeg, terwijl we voor zaken op reis zijn. En nu moet je goed luisteren, want nou komt het. Ik ben de — de vrouw zullen we maar zeggen, want dat klinkt zo fatsoenlijk, van Tom Sykes — ik moet nu zeggen van wijlen Tom Sykes, want de arme jongen is dood, maar eergisteren leefde hij nog. Maar ineens komt er ruzie over de manier waarop we te werk zouden gaan. Tom is zo dom om te dreigen; hij zegt dat hij zich gaat aansluiten bij een concurrerende troep — nou, toen was hij natuurlijk er die zelfde avond geweest. Eigenlijk jammer, want hij was een geschikte jongen.

— Als je eens doorging met je belangwekkend verhaal, gaf Raffles haar in overweging.

— Ja... je... niet zo ongeduldig... Nu, ze lokten Tom in een hinderlaag en hij tippelde erin, de suffert. Hij had nog gedronken ook, en dat deed de deur dicht... Maar we zijn er nog niet! Ik maak me natuurlijk nijdig, dat kun je zo begrijpen, en ik zeg tegen Molly Higden, — want die had dat zaakje gaande gemaakt — dat ze nog van me horen zal, en dat ik de boel zal verklappen. Dat zeg je zo in je drift, en je denkt niet aan de gevolgen. Molly Higden zegt niets, maar ik had haar maar even in haar ogen moeten kijken, dan had ik wel geweten hoe laat het was.

— En hoe laat was het dan? vroeg Raffles kalm.

— Dat zul je horen, Mijnheer van der Palm. Die Molly heeft natuurlijk ook een vent, als je mij permitteert dat ik me ook eens deftig uitdruk. Die heet Hubble, zodoende houden wij de boel goed uit elkaar. Maar die Hubble krijgt het in zijn hersens om verliefd op me te worden en toen had je de poppen aan het dansen. Hoe ze aan zulke dingen kunnen denken, als ze voor zaken uit zijn, is mij een raadsel.

— Ja, dan komt er bonje, stemde Raffles met een uitgestreken gezicht toe.

— Dat zeg ik ook. Wij zijn het eens. Nou, Hubble had net zo goed direct mijn doodvonnis kunnen tekenen. Want Molly Higden is dol op hem.

— Ik geloof dat ik langzamerhand de samenhang begin te begrijpen, zei Raffles die de vrouw met aandacht had gadeslagen — zoals een wetenschappelijk etnoloog een zeldzaam insect gadeslaat, dat hij nog niet kent, en dat hem belang inboezemt.

— Gelukkig maar, want ik heb geen zin, om het twee keer te vertellen. Mijn keel begint al droog te worden. Maar je weet nog niet alles. Er komt nog iets bij. Het is eigenlijk mijn bende, zie je. In White Chapel zijn we bekend als de bende van Suzan Goldring. Er kwam dus ook nog broodnijd bij, en die rotmeid — ik kan geen ander woord gebruiken, al nemen jullie het me misschien kwalijk — had er mij al eerder willen uitknikkeren en het baantje van aanvoerder aan haar man geven. En nu kom ik gelukkig aan het einde, want mijn keel is van kurk. Hebben jullie soms wat onder de kurk voor me? Zo'n klein neutje maar, een vingerhoedje brandewijn met suiker of voor mijn part whisky? Maar die rum, waarmee jullie me hebben bijgebracht, was ook goed. Ik heb dat glas daarbin-

nen maar leeggedronken. Mocht dat?

— Het was voor je bestemd, hoor, zei Raffles met een effen gezicht. Daarop gaf hij Henderson een wenk, die zich haastte een wandkastje te openen, waarin een enkele fles whisky stond, en een glas voor de zonderlinge gast te vullen, die het tot zijn grote verwondering in een enkele teug leegdrank, alsof het water was.

Aldus gesterkt ging Suzan Goldring voort:

— Ze moet met een paar anderen zijn gaan smoezen, van morgen maakten ze het plan een onderzoekstocht in de buurt van het wrak in te stellen, en we waren met ons vieren — Molly Higden, Hubble, haar schat van een man, en Rob Ladle, de duiker. Och... och... ze was toch zo lief en zo vriendelijk; een minder onschuldig schepsel als ik ben had daardoor moeten ruiken van welke kant de wind kwam. Maar ik liep er met open ogen in dooie diender die ik was! Midden op zee, toen er heinde en ver geen schip te zien was, overvielen ze me, bonden een hoop ijzer aan mijn voeten, die onder de voorbank verborgen was geweest, en gooiden me overboord. Ik heb gekrabd en gebeten — maar wat kun je doen tegen twee kerels en een tijgerin? Nou moeten jullie weten dat ik zwem als een vis — maar wat valt er uit te richten tegen twintig kilo oudroest? Ik zonk als een baksteen, ik raakte van mijn positieven, ik had al afscheid genomen van de lieve wereld, en toen werd ik wakker in dat rare roefje van jullie schuit, met een wollen deken over me heen. Meer weet ik niet — behalve dat ik hier wel zo welkom zal zijn als een paard in een porseleinwink.

Het bleef even stil in de kleine machinekamer met de handwielen en hefbomen en toen zei Raffles afgemeten:

— Ik houd niet van leugens, Suzan Goldring, de waarheid is, dat ik liever zou hebben gezien, niet dat je verdronk natuurlijk, maar dat een ander je had opgevisst. Deze boot is al zeer weinig geschikt voor damesbezoek en...

— Je zou die dame — dat zal ik wel zijn — graag zo gauw mogelijk willen lozen. Kan gebeuren. Je vaart gewoon naar de kust, en je zet me ergens aan land, natuurlijk liefst dicht bij een behoorlijke stad. En dan zal ik nog een appeltje te schillen hebben met mijn lieve vriendin Molly.

— Het heeft geen haast, hernam Raffles. Je kunt natuurlijk blijven, totdat je je weer helemaal fit voelt. Bovendien heb ik volstrekt geen lust om nu al naar de kust terug te keren.

Suzan Goldring gaf niet dadelijk antwoord. Zij keek Raffles peinzend aan en scheen ergens over na te denken. Plotseling was het alsof haar iets inviel. Zij trad met uitgestoken hand op Raffles toe, en zei:

— Dat is waar, neem me niet kwalijk, ik moet je toch behoorlijk bedanken. Jij was immers de man, die me hier binnendroeg? Het is me nog nooit overkomen, zie je, dat iemand me het leven redde, het is de ongewoonte, zie je. Nou, ik dank je dan wel; — al is het niet heel veel zaaks, wat je gered hebt. Geef me de vijf, Lord Palmolie.

Raffles nam de kleine, goed onderhouden hand een ogenblik in de zijne en bleef de vrouw aankijken met dezelfde blik van de belangstellende natuuronderzoeker. Hij begreep dat hij hier te doen had, met een niet eens zo zeldzaam staaltje van hedendaagse verwildering. De vrouw gebruikte nu en dan de echte straattaal, en toch bewees de klank van haar stem, de keuze van haar woorden nu en dan, dat zij niet altijd de straatmeid was geweest, die daar nu voor hem stond in haar manskleren: brutaal, zelfs voor

pijn en geweld niet beducht, en in staat om alles te trotseren.

Eindelijk vroeg hij belangstellend:

— Hoe lang ben je in dit beroep, meisje?

— O, al een jaar of acht!

— Wat deed je, voor je je bij een bende voegde?

— Studeren. Ik was op het Conservatorium in Brussel nog wel. Piano, weet je? En stem had ik ook, al zou je dat nu niet meer zeggen. Mijn vader was rijk, maar ineens verloor hij zowat alles, en ik kreeg een beleefd briefje of ik maar terug wou komen, en toen vond ik mijn vader dood, en naast hem hadden ze een legerrevolver gevonden, en daar zaten we. Dat noemden ze toen met een deftig woord: de tijdsomstandigheden. Ik wilde pianolessen geven, maar ik had geen diploma. dus daar kwam niets van terecht. En alles ging zo beroerd, dat ik zelfs die paar leerlingen van een shilling per uur kwijtraakte, en toen kwam er nog een vent in mijn leven, die mij leerde drinken — en toen was het helemaal mis. Ik was onervaren, laf, ik durfde het leven niet aan, ik hield van mooie kleren, en uitgaan — en hij leerde mij de manier waarop je daar gemakkelijk aan kon komen. Laat ik maar ophouden. Ik zou waarachtig sentimenteel worden. Hebben jullie wat te eten voor me, ik heb in een hele tijd niets gehad.

Raffles had met een strak gezicht geluisterd. Hij begreep dat aan deze vrouw, helaas, niets meer te redden viel. Te lang had zij deel uitgemaakt van die onderste lagen van de maatschappij om nog vatbaar te zijn voor verbetering. Hij maakte zich er daarom van af door te zeggen:

— Het leven is hard voor je geweest, Suzan. Misschien komen er wel betere tijden.

— De beste tijd voor mij is de tijd van de leegstaande villa's. Pas op, als je begint te schoolmeesteren, zei de vrouw fel. En nu moet je mij eens eindelijk zeggen, met wie ik de eer heb, want dat Lordschap, je moet me niet kwalijk nemen, maar dat wil er niet goed bij me in. Ik heb nog nooit gehoord van een lord met een duikboot. Maar ik heb wel eens horen fluisteren over iemand, die er wél een op na houdt, en die noemen ze Lord Lister.

— Suzan, voor jou ben en blijf ik Lord Palmhurst, en als je dat niet wilt aanvaarden, dan laat ik je onmiddellijk aan land zetten.

— Nou... nou... bedaar maar, Ben je zo gauw op je teentje getrapt? Het zal mij een zorg zijn, wie of wat je bent. Als je me maar wat te eten geeft, want ik rammel. Ik heb zo'n akelige kinderachtige smaak in mijn mond van al dat zee-water dat ik naar binnen heb gekregen.

— James, zorg dat onze gaste wat te eten krijgt.

Een ogenblik later zat Suzan aan het smalle tafeltje in wat zij het roefje had genoemd, en deed zich tegoed aan de inhoud van een blik lunchtong, ingemaakte vruchten en brood met kaas, alles bespoeld met een hartige slok whisky.

Toen Raffles gezien had, dat zij van alles voorzien was, sloot hij de deur en zei op gedempte toon tot Brand:

— Charles, het weer is te mooi en de gelegenheid te gunstig, om die ongebruikt voorbij te laten gaan. Ik wil nu aanstonds een verder onderzoek gaan instellen op het wrak. Je blijft hier om een oogje in het zeil te houden. Ik zal het touw met de haak meenemen, en een klein houweel. Die kunnen me te pas komen.

— Waarom kan ik je niet vergezellen? vroeg Brand.

— Omdat het beter is dat jij hier

blijft, nu wij die vrouw bij ons hebben. Ik wil dat er een behoorlijk toezicht op haar wordt uitgeoefend. Men kan met dat soort vrouwen nooit weten. Natuurlijk vertrouwt ik

Henderson ten volle, maar er gaat van hem alleen lichaamskracht en geen geestkracht uit. Ik beloof je echter dat ik, na gedaan onderzoek, direct zal terugkomen.

HOOFDSTUK V

WEER EEN DRENKELING

Raffles trok zijn duikerpak aan, liet zich de helm weer op het hoofd schroeven en het luchtreservoir op de rug vastgespen.

Het schutten had snel plaats, en korte tijd later, stond hij opnieuw op de zeebodem en begon de helling van de heuvel af te dalen.

De zon zond niet langer loodrecht haar stralen in het water der kalme zee, maar toch konden de scherpe ogen van Raffles nog tamelijk duidelijk alles onderscheiden.

Hij liep recht op het wrak toe, dat daar als een droomverschijning zo geheimzinnig voor een deel oprees uit het zand.

Hij stapte op het bijna geheel door zand bedolven dek, ging naar het luik, dat door platen was omgeven, stapte daar behoedzaam overheen, en liet zich voorzichtig zakken, zich vasthoudend aan de ijzeren dwarspantten.

Het was duidelijk te zien, dat hier pogingen waren gedaan in het binnenste van het schip door te dringen.

Klaarblijkelijk had het grote moeite gekost, een geul te graven door zand, dat met dikke, eikenhouten planken op zijn plaats werd gehouden, die weer gesteund werden met sterke stutten.

Raffles volgde deze tunnel, en begreep, na een kleine afstand te hebben afgelegd, dat de bergingsmaatschappij tenslotte wel wanhopig moest zijn geworden door de lange duur van deze arbeid, want telkens drong waarschijnlijk het zand weer

binnen door de kieren van de tunnelwand, en vulde die gang weer op. Het doel ervan was overigens duidelijk.

De gravers hadden natuurlijk gehoopt, op deze wijze uit te komen bij de voorplecht, waar de hut van de kapitein moest zijn, zoals dat op oude schepen meestal het geval was. En in die hut zou natuurlijk ook het goud te vinden moeten zijn ten minste als het er ooit geweest was.

Eensklaps kon Raffles niet verder; hij stuitte op een muur van houten planken, gestut door armdikke palen.

Hij begreep aanstonds dat het dwaasheid zou zijn te willen proberen, deze gang zonder behoorlijke technische hulpmiddelen verder te graven.

Mensenkracht alléén kon hier niets uitrichten.

Raffles betastte de planken en de palen, die met kleine schelpdiertjes waren overdekt, waaruit hij meende te kunnen afleiden, dat dat hout hier zeker wel twintig jaren onaangetroefd was gebleven.

De tijden waren te onzeker, het geld was te moeilijk te krijgen, om het in zulk een ongewisse onderneming te steken.

Daar Raffles hier verder niets meer te zoeken had, besloot hij weer naar boven te klimmen en een onderzoek in te stellen in het achter-schip, ofschoon hij vreesde dat dit weinig zou baten, daar dit niet makkelijk toegankelijk was en stellig reeds eerder zou zijn doorzocht.

Hij keerde zich dus om en volgde de gang in omgekeerde richting, totdat hij weer onder het openstaande luik was gekomen.

Hij greep de onderste dwarsstang en trok zich gemakkelijk op, geholpen door de opwaartse druk van het water, toen hem voorkwam alsof hij boven zijn hoofd een schaduw zag bewegen.

Hij meende, dat dit een of andere grote vis was, en trok zich verder omhoog, totdat zijn hoofd uitstak boven de rand van de ijzere platen.

Wederom trok die schaduw snel over hem heen, en wéér zonder dat hij wist wat dat betekende, toen hij plotseling een glinstering in het water zag, die hem tot spoed maande.

Want wat hij daar had zien glanzen, waren de koperen delen van een duikerhelm.

Bijna op het zelfde ogenblik voelde Raffles zich met kracht in de borst grijpen en hij had maar juist de tijd, een been over de plaat te tillen, teneinde zich te kunnen verweren.

Hij zag onmiddellijk, dat het de grote man, die daar tegenover hem stond, ernst was, dat hij zou moeten vechten voor zijn leven. Die man beschouwde hem waarschijnlijk als een indringer, als een mededinger en zo handelde hij ook, want met de rechterhand nam hij zijn kort houweel wat vaster bij het handvat terwijl hij met de linker Raffles in de borst greep.

Deze tastte naar het mes in zijn gordel, en voor een kort ogenblik ging een schok van schrik door zijn hoofd: het mes was weg. Waarschijnlijk was het achter een der ijzeren dwarsspanten blijven steken, en weggedolen.

Hij had nu geen enkel ander wapen, dan het korte houweel dat tot overmaat van ramp op het dek van het wrak was blijven liggen voor hij door het luik omlaag klom.

Het enige wapen, waarmee hij zich had kunnen verdedigen lag op

een meter of acht afstand.

De duiker had zijn houweel reeds opgeheven en wilde toeslaan, maar Raffles wist zijn arm te grijpen, en een worsteling ontstond, alleen op het gevoel, omdat de twee mannen met hun voeten het zand omwoelden, dat in wolken om hen heen opsteeg, zodat zij elkander ternauwernood konden zien.

De aanvaller moest wel zeer sterk zijn, want hij wist zijn rechterarm tenslotte los te wringen, en ditmaal was de slag raak.

Raffles voelde hoe het ijzer van het houweel neerkwam op zijn helm, met een geluid dat hem in de oren klonk als een kanonschot, niettegenstaande de slag geremd werd door de tegenstand van het water.

Hij trachtte de reus te omvatten, maar waar kon zijn hand dat in leder gestoken lichaam aanvatten, hoe was het mogelijk, zijn vuist te laten neerkomen op dat hoofd in een grote, ouderwetse, koperen helm gestoken? Hoe konden zijn vingers die hals omklemmen, onzichtbaar achter een pantser van duimdik metaal?

Hij probeerde zijn aanvaller in de richting te dringen, waar zich zijn houweel moest bevinden, maar dat bleek aldra iets onmogelijks: dat lichaam woog zeker driehonderd pond, en was bovendien verbonden aan een ophaaltouw en een lichtbuis.

Hij wist echter de arm van de man te grijpen, die opnieuw wilde toeslaan, en trachtte hem nu zijn wapen te ontwringen.

Plotseling voelde hij zich het koude zweet uitbreken.

Er was iets nats op zijn wangen gedruppeld, die gloeiden van de inspanning.

Hij begreep direct wat het moest zijn: de slag van het houweel had een kleine opening gemaakt in zijn helm. Heel langzaam, druppelsgewijze drong het zeewater naar binnen, en misschien zou het niet lang

duren of de waterdruk zou die opening groter hebben gemaakt.

Met wilde kracht wierp hij zich opnieuw op zijn tegenstander en het was hem alsof hij met een machtig zeemonster worstelde. En geregeld bleef dat water op zijn wang druppelen; binnen een kwartier zou zijn helm volgelopen zijn en moest hij stikken.

Toen bemerkte hij dat verder vechten onmogelijk zou zijn, want het ophaaltouw stond bijna strak, en zijn tegenstander hing als het ware daar nu aan.

Plotseling bemerkte Raffles dat hij zelf eveneens als het ware van de grond werd gelicht.

Misschien had men daarboven in de boot iets verdachts gemerkt door de bewegingen van zuigbuis en ophaaltouw, en was men begonnen met de duiker op te halen. De duiker scheen zijn tegenstander niet te willen loslaten, en hem mee naar boven te willen sleuren.

Eensklaps, toen hij ongeveer een voet van het dek verwijderd was, schoot wederom een schaduw over zijn hoofd, maar ditmaal was het niet die van een mens, want toen hij zijn hoofd ophief, zag hij op geen meter afstand, een monsterachtig grote zeepaling, waarschijnlijk wel het gevaarlijkste dier, waarmee een duiker te doen kan krijgen.

Het dier was op zijn minst drie meter lang en zo dik als een mannenarm.

Een seconde later gebeurde er iets, dat Raffles met afschuw vervulde.

Het dier opende de vreselijke bek, gewapend met naaldscherpe tanden, groot en sterk als staal, en beet in zuigbuis en tegelijk in het ophaaltouw. De luchtbuis werd onmiddellijk geperforeerd en het touw brak af, alsof het katoenen draadje was. Zowel Raffles als de aanvaller vielen omlaag en onmiddellijk liet de duiker zijn tegenstander los.

Raffles, wiens helm al vol water

stond, trachtte het ondereinde van het doorgebeten touw te bereiken, omdat het hem onmogelijk was werkeloos toe te zien bij deze afschuwelijke verstikkingsdood. Maar hij kon er niet bij, en zijn loden schoenen trokken hem onverbiddelijk weer omlaag.

Hij voelde hoe zijn oren begonnen te suizen, want zijn snelle, gejaagde ademhaling had veel te vlug de lucht in het reservoir gebruikt, en daarenboven begon het langzaam binnensieperende water zijn helm te vullen.

Duizelig keek hij toe.

Zijn tegenstander lag reeds stil. Toen greep hij vastberaden een van diens handen, en begon hem met inspanning van al zijn krachten voort te trekken over de zeebodem ofschoon hij begreep dat iedere poging vruchteloos was.

Het zweet gutste hem over het gezicht en hij voelde zijn slapen kloppen, toen hij eindelijk wankelend op zijn benen, de buitenste schutdeur van de duikboot bereikte.

Hij wist dat Brand en Henderson hem hadden moeten zien aankomen, en dat gaf hem moed, maar een plotselinge duizeling overviel hem, hij struikelde, en zakte bewusteloos neer op de zeebodem. Even later ging de schutdeur open en Brand, gekleed in duikerspak, greep Raffles vast, droeg hem binnen en sloot de buitenste deur.

Hij gaf het sein en direct zogen de pompen het weinige zeewater weg.

Dadelijk begon Brand op de tast de helm van Raffles los te schroeven, en gaf een kreet van schrik toen zijn vingers de indeuking en het scheurtje voelde in het gladde metaal. Hij mompelde iets tussen de tanden, toen hij de natte wangen van Raffles betastte en bemerkte, dat het haar, dat droog had behoren te zijn, nat was alsof hij in het water had gelegen.

De deur ging open en Brand droeg

Raffles, met de hulp van Henderson, de kamer binnen waar de lucht bedompt was, want niet alleen had de boot nu al bijna een halve dag onder water gelegen, maar er was nog een ademend mens bijgekomen.

In ieder geval was er nog lucht, en het duurde dan ook niet lang alvorens Raffles de ogen opsloeg, het natte haar van zijn voorhoofd veegde, en met een flauwe glimlach zei:

— Dat had niet lang meer moeten duren. Charles, dank voor je tijdige hulp. Waar is de andere?

— Bedoel je de man die je achter je aansleepte? Wel, die ligt nog op de bodem der zee en is waarschijnlijk dood.

— Hoe lang ben ik bewusteloos geweest?

— Op de kop af dertien minuten. Toevallig heb ik op mijn horloge gekeken.

Raffles boog even het hoofd en kneep de handen samen. Hij had gedaan wat hij kon om de man, die hem naar het leven had gestaan, aan de dood te ontrukken.

Nu zou iedere verdere poging nutteloos zijn.

Suzan Goldring, die met een bleek gezicht had geluisterd, vroeg kortaf:

— Hoe zag die man er uit, die je achter je aantrok?

— Hoe kan ik dat weten? Ik zag alleen dat hij heel groot was, buitengewoon breed van schouders, een ware hercules.

— Dan is het natuurlijk Rob Ladle geweest, zei de vrouw onbewogen. Nu, hij heeft zijn verdiende loon. Hij viel je immers aan?

— Hij sloeg mij met zijn houweel een gat in mijn helm, en als de slag iets harder was aangekomen, dan zou ik reddeloos verloren zijn geweest.

— Nu, ik hoop dat hem zijn zonden vergeven worden, zei Suzan rustig en ik kan je de verzekering geven dat het er heel wat zijn. Hij had al minstens vier moorden op

zijn geweten om van het andere maar te zwijgen. Heb je soms nog een sigaret?

— Wij hebben er nog, maar je krijgt er geen, Suzan, zei Raffles kortaf. De zuurstof in de lucht raakt op. Wij moeten naar de oppervlakte en het luik openen.

— Is dat niet gevaarlijk? De motorboot, waarvan die duiker werd neergelaten, moet dicht in de buurt zijn, zei Brand verschrikt.

— Dan zullen wij eerst onder water iets verder gaan. Wij verlaten deze ongeluksplek — misschien wel om er nooit meer terug te keren, want ik vrees dat het onmogelijk zal zijn, iets uit het binnenste van het schip te halen — tenzij met een zandzuiger.

De pompen begonnen zachtgonzend te werken, het water werd met kracht uit de tanks geperst, en de boot rees een tiental meters. Toen begonnen de schroeven te draaien, en de boot schoot door de golven, die een kleur hadden als vloeibaar smaragd nu de zon er haar schuine stralen op neerzond.

Gedurende tien minuten werd deze snelle tocht voortgezet, toen klonk er weer een kort bevel, Henderson drukte een hefboom neer en de « Bruinvis » kwam naar de oppervlakte, nadat Raffles zich door middel van de periscoop er van overtuigd had dat de dichtstbijzijnde vaartuigen zich op een behoorlijke afstand bevonden.

Onmiddellijk werd het toegangsluik opgedraaid, en onbelemmerd stroomde de weldoende, frisse zee-lucht naar binnen. Allen staken de hoofden boven het dek uit, en ademden met volle teugen die reinigende, prikkelende lucht in.

— Is dit niet beter dan een sigaret, Suzan? vroeg Raffles met een glimlach.

— Soms wel... als het ten minste niet te lang duurt. Ik ben niet langer geschikt om te genieten van zee-lucht, bloemetjes, vlindertjes,

schaapjes in de wei en dergelijk moois, zei de jonge vrouw ironisch. Geef mij een dansvloer, een vrijer en een sigaret. De rest kan me gestolen worden. Maar let eens goed op. Ik geloof waarachtig dat ik daar de motorboot in de verte zie. Hebben jullie een kijker bij de hand?

Raffles nam de Zeiss van de smalle tafel in de machinekamer, en gaf haar die zwiingend in de hand.

Hij zelf had reeds op enige afstand een witte, tamelijk grote boot, schijnbaar onbewegelijk op de golven zien liggen.

Suzan keek enige ogenblikken gespannen door het instrument, en zei toen:

— De hele zwik is nog aan boord, behalve Rob Ladle natuurlijk. Ze lopen heen en weer als kippen zonder kop. Ik kan heel duidelijk mijn hartsvriendin Molly Higden onderscheiden. Wacht maar schat, wij zijn nog niet van elkaar af. Die rotmeid loopt de hele dag met een slinger diamanten rond haar hals van heus tienduizend pond sterling waarde. Het is heus waar. Bij nacht en bij dag draagt ze dat geval om haar nek. Zou je haar niet met een hard stuk hout doodslaan? Allemaal om ons de ogen uit te steken.

— Maar het is toch niet mogelijk dat die Molly zulke kostbare sieraden ook met zich meedraagt bij ondernemingen als deze?

— Overal, zeg ik je. Ze beweert dat ze ze niet thuis durft laten. Ze is zo bang als een wezel, dat ze gestolen zullen worden.

— Is ze daar werkelijk bang voor? vroeg Raffles met een glimlach. Het is merkwaardig maar je zult altijd zien, dat juist de mensen die dergelijke voorzorgen nemen van hun kostbaarheden beroofd worden.

Hij had de Zeiss uit de handen van de vrouw genomen, en bracht die zelf voor het oog. Duidelijk kon hij de motorboot waarnemen, die langzaam heen en weer scheen te varen,

ter hoogte waar zich het wrak moest bevinden.

Raffles liet de kijker zakken en zei ernstig:

— Binnen een zeer korte tijd heeft de bende waarover je het bevel voert, twee leden verloren en zij zullen begrijpen dat een derde is verdronken. Wat denk je dat ze nu doen zullen, Suzan?

— Wel, natuurlijk geven ze de zaak voorlopig op, als ze tenminste nog een greintje gezond verstand hebben. Er was maar één man bij, die het duiken verstond, en die ligt nu op de zeebodem, en zal mij nooit meer in mijn... hm... je weet wel, kunnen knijpen, zoals hij wel eens deed, arme drommel! Wat moeten zij dus beginnen? Ze kunnen zonder hulpmiddelen toch niets uitrusten. Ik denk dat zij over een half uurtje wel zullen verdwijnen.

— En naar Londen teruggaan? vroeg Raffles peinzend.

— Dat spreekt vanzelf. Het is toch al gevaarlijk genoeg voor hen geworden, met die twee doden op hun geweten.

— Ik tel nu één vrouw en drie mannen aan boord. Komt dat uit, Suzan?

— Klopt precies. Een vrouw hier aan boord, een man vermoord, een verdronken, zei Suzan. Klopt precies.

— Weet je ook of ze wapens aan boord hebben? ging Raffles voort.

— Wat dacht je? Natuurlijk zijn ze gewapend. Revolvers en messen en meer van dit spul. Dat is bij ons altijd zo, omdat wij elkander zo bar erg vertrouwen.

Raffles liet zijn ogen nog eens over de zee dwalen, die nu geheel verlaten was, op de motorboot na, en zei toen kalm tot Brand:

— Zeg aan Henderson, dat hij de motor op gang brengt, Charles.

— Waar op af? vroeg Suzan.

— Op die motorboot, om de diamanten van Molly Higden te halen.

HOOFDSTUK VI

HET ENE INCIDENT NA HET ANDERE

Terwijl Brand vlug het smalle laddertje afdaalde, dat van het dek naar de machinekamer voerde, riep Suzan Goldring uit, terwijl ze Raffles met grote ogen aankeek:

— Ach... zo... is het in die dagen? Nu snap ik de hele geschiedenis. Je bent een mooie lord... neen, je bent wat anders... net wat ik al gedacht en gezegd heb. Kom er maar rond voor uit.

— Waarvoor moet ik uitkomen? vroeg Raffles glimlachend.

— Wel... dat je John Raffles bent, bijgenaamd de Grote Onbekende. Maar nu ken ik je. Ik weet heel goed, dat er één man op de wereld is die er een duikboot op nahoudt en nu weet ik wie hij is. Suzan Goldring uit het water gevist door John Raffles in eigen persoon. Als ik het naderhand vertel, zal geen sterfeling het willen geloven.

— Dat is best mogelijk en laat ze maar in die waan. Ik kwam hier met hetzelfde doel als jullie, ik wilde eens zien of er niet wat uit dat wrak zou zijn te halen. Ik vrees echter dat dit niet het geval is, en daarom wil ik mij op een andere manier schadeloos stellen.

De ogen van Suzan begonnen te schitteren en zij klapte in de handen, terwijl zij op het smalle dek begon rond te springen op gevaar af, over de lage, wankele verschan-sing van staaldraad te vallen.

— En nu ga je haar juwelen gappen? Ik zou je wel kunnen zoenen. O, wat zal ze op haar lelijke mop-neus kijken, die meld!

Zij boog zich over de opening van het luik en riep naar beneden rood van opwinding:

— Vooruit, jongens, zet alle kranen open! Je boort hun schuit zeker in de grond, Raffles?

— Ik houd over het algemeen niet van die paardenmiddelen, gaf Raffles kortaf ten antwoord. Kunnen al die mensen zwemmen?

— Dat weet ik niet. Molly, wel, die zwemt net zo goed als ik. En de rest kan me niets schelen. Ge-neer je niet, hoor, er is niets ver-beurd aan het stel. Dus je vaart maar dwars over het zaakje heen.

— Er zal nog wel een ander middel zijn, meende Raffles. Ga nu naar beneden, want de boot heeft al een grote vaart en spoedig zullen ze ons zien en misschien op ons schieten.

— Naar beneden? Stuur je me weg? zei Suzan. Ik mag toch, hoop ik, meedoen? Of gun je me dat pret-je niet? Geef mij maar een prop-penschieter in mijn hand, en je zult zien wat ik er mee doen kan. Ik schiet dat wijf van haar sokken, zo zeker als ik hier sta.

— Dat geloof ik direct, Suzan, en daarom is het beter, dat ik je geen wapen geef. Mijn methoden gaan meestal een andere kant uit. Ik han-teer alleen een revolver als ik mijn leven moet verdedigen, want daar hecht ik nog biezonder veel waarde aan, zei Raffles glimlachend. Ik zal echter nooit schieten om mijn slacht-offer te plunderen.

— Prachtig gezegd, maar ver-kom je er niet mee, en het is me dan ook onbegrijpelijk, dat je zo'n groot fortuin bij elkaar gegapt hebt. Want ze zeggen dat je een hoop dui-ten hebt.

— Ik heb geld, maar dat gebruik ik voor anderen, zei Raffles kortaf, maar daar spreek ik niet verder over want je zoudt mij toch niet begrij-pen. Een halve streek zuidelijker, Charles!

— De spiegel is niet geheel vrij! riep Brand terug. Laat Suzan toch

beneden komen! Zij belet mij het uitzicht!

— Sta ik in de weg? vroeg Suzan.

— Dat schijnt zo, zei Raffles. De stuurman bevindt zich onder het dek, en kan die motorboot van je kornuiten slechts zien door middel van een schuingeplaatste spiegel, onder de periscoop, maar als iemand daar vóór staat, helpt het ding weinig.

— Dan ga ik naar beneden; óók in de spiegel kijken. Maar je mag nooit meer praten van mijn kornuiten, want ik heb ze afgezworen, ik wil niets meer met ze te maken hebben; ik loop naar de concurrentie over.

— Je moest liever naar een behoorlijk bestaan trachten over te lopen, Suzan, zei Raffles ernstig. Er is nu vraag naar goede pianisten. Ik zou je kunnen helpen...

— Klets niet, viel Suzan hem ruw in de rede. Ik heb je toch al gezegd dat er aan mij niets meer op te lappen valt. Ik ben te lang in de beweging — en — ik kan dat leven niet meer missen.

— Jammer, wilde Raffles zeggen maar Suzan hoorde die klacht al niet meer. Ze was naar beneden geklommen, en scheen nu in de kajuit naar iets te zoeken.

De twee mannen lieten haar maar begaan, want zij hadden al hun aandacht nodig om een goede koers te houden.

De duikboot lag diep in het water en Raffles had het luik zover dichtgedraaid, dat nog frisse lucht kon binnenkomen, maar dat het luik voorlopig zeker niet zichtbaar zou zijn.

Zo kon dan de « Bruinvis » de stiliggende motorboot tot op een halve mijl naderen, alvorens men daar-ginds begon te bemerken dat er iets naderde.

Enkele minuten later moesten de opvarenden van de motorboot begrijpen welk gevaar hen bedreigde, want eensklaps kwam er beweging

in het schip, de schroef sloeg het donkergroene water tot schuim en de boot voer met grote vaart weg.

Raffles, die naast Brand was gaan staan, vermeerderde de vaart van zijn duikboot nog meer, zodat de « Bruinvis » tussen de kust en de motorboot kwam en op deze wijze als het ware de terugweg versperde.

Men had dit op de achtervolgde boot ternauwernood begrepen, of er klonk een scherp getik tegen het schuinstaande half geopende luik.

Raffles haastte zich, het luik geheel op te zetten, en thans sloegen de kogels er tegen plat of ketsten horizontaal terug, zonder schade aan te richten.

— Boor die schuit toch in de grond! gilte Suzan Goldring wit van woede. Hebben jullie geen kanon of zo iets aan boord?

— En dat wil een bende gangsters aanvallen! riep het meisje schammer. Er komt niets van terecht, of we moeten hun boot middendoor varen!

De afstand tussen de twee schepen was nu tot omtrent vijftig meters ingekrompen en het vuren had opgehouden.

De bandieten zagen waarschijnlijk in, dat zij hun kogels verspilden op het harde staal van het wonderlijke schip dat hen achtervolgde.

Aan boord van de « Bruinvis » had iemand het gewaagd, het hoofd even boven het luik op te heffen. Het was Suzan Goldring, die dat waagde.

— Zij heeft haar collier om! riep zij naar Raffles.

Deze kon in de schuingeplaatste spiegel zelf duidelijk alles waarnemen wat daar op het dek van de snel varende motorboot voorviel.

Duidelijk kon men een donkere vrouw waarnemen, met een bleek gezicht, dicht naast de stuurman staande en met beide handen op de verschansing leunend. Nog duidelijker zag men het geschitter van een snoer prachtige diamanten om haar hals. Zij

was blootshoofd en droeg een lange regenmantel over haar kleren, waarbij het kostbare snoer wonderlijk afstak.

Links en rechts naast haar stonden twee mannen ieder met een grote revolver in de hand, eveneens in lange rubberjassen gestoken en het hoofd gedekt met een zuid-wester.

— Wat ben je nu eigenlijk van plan te doen, vroeg Suzan tenslotte ongeduldig.

— Heb je dat nog niet gemerkt? Ik dwing hen eenvoudig de weg te volgen, die ik wil dat zij zullen volgen. Wij komen nu in het gebied van de kloppen, en daarginds rechts voor ons uit is een ondiepte, een zogenaamde rotsplateau. De motorboot zal daar stellig oplopen, als de stuurman hier niet zeer goed de weg weet. Zij zullen er niet wegkunnen, en ik zal de vrouw toeroepen, dat zij haar juwelen moet komen brengen, als zij niet wil, dat ik de politie haar en haar troep laat arresteren.

Suzan keek Raffles spottend aan en zei schamper:

— En dat alles zonder één druppeltje bloedvergieten. Denk je soms dat zij dat dadelijk zullen doen? Ik zie Molly al door het zand baggeren met haar juwelen op een presenteerblaadje en hoor haar al zeggen: Sorry, Sir, dat ik u zo lang heb laten wachten, hier zijn mijn diamanten, en wees er gelukkig mee. Neen, dan zal ik je eens laten zien, hoe ik gewend ben zulke dingen klaar te spelen!

Voor iemand goed begreep wat zij voornemens was, klom zij het stalen laddertje op, en het volgende ogenblik kraakten op het dek twee schoten.

— Zij heeft een revolver weggenomen! riep Brand.

Raffles riep omhoog tot de vrouw die daar wijdbeens met wapperende haren en opgeheven arm kalm stond te schieten:

— Kom direct van het dek af, Suzan! Het is gekkenwerk wat je

doet!

Op hetzelfde ogenblik klonk een schot uit de richting van de motorboot. De jonge vrouw slaakte een zwakke kreet, wankelde en gleed van het dek ruggelings in het water.

— Stoppen, Charles! riep Raffles, zich op de lippen bijtend. Ik vrees dat zij alles bedorven heeft, en ik vrees nog iets ergers. Zij is gewond in zee gevallen. Wij moeten haar zien te redden.

Nog vóór de « Bruinvis », die een zeer snelle vaart had, geheel stil lag, was Raffles reeds het laddertje op, had zijn zware laarzen uitgeworpen en zijn jekker uitgetrokken.

Hij klom op het dek, ofschoon men van de motorboot af, aanstonds verwoed op hem begon te vuren, maar het volgende ogenblik was hij als een vis in het water gedoken en begon met krachtige slagen in de richting van de gewonde vrouw te zwemmen, die zich blijkbaar tot het uiterste moest inspannen om zich drijvende te houden.

Zij was in de rechterarm getroffen en er sprak doodsangst uit haar ogen.

Zodra zij hem zag naderen gilte zij:

— Redt me, Raffles! Ik ben in mijn vlerk geschoten, ik voel dat ik zink!

Raffles verdubbelde de kracht van zijn slagen. Vlak naast hem flitste een revolverkogel in het water.

Hij zwom echter verder, terwijl de vrouw krampachtige bewegingen maakte met haar linkerarm. Eenmaal zonk zij weg en kwam weer boven. Hij was nog acht meter van haar af, toen zij voor de tweede keer scheen te zullen zinken. Hij was vlak bij haar, toen haar hoofd onder de golven zou verdwijnen en met een laatste inspanning greep hij haar bij het haar, wierp zich op zijn rug, trok het slappe, krachteloze lichaam naar zich toe, en keek toen even rond.

De « Bruinvis » had een bocht beschreven in de richting van de kust, en de motorboot was zóver weg, dat de schoten uit de revolvers onmogelijk enige uitwerking konden hebben.

Raffles, alleen zijn benen gebruikend, en het hoofd van de gewonde vrouw ondersteunend, zwom in de richting van de duikboot.

Na een paar minuten wendde hij een weinig het hoofd om, zich afvragend waarom de « Bruinvis » niet wat meer spoed maakte en hem terzijde kwam.

Aldra bemerkte hij dat het schip onbewegelijk stil, een weinig schuin en vrij hoog op de golven lag.

Hij zwom nog enige tijd op die wijze door, keek nogmaals achter zich, de boot had zich niet bewogen.

Maar nu stak het bovenlijf van Brand uit de luikopening. De jongeman maakte heftige bewegingen, en scheen aanstalten te maken zich eveneens te water te begeven, toen Raffles hem toeriep:

— Niet doen, Charles. Ik kan het wel alleen af. Nog vijf minuten, en ik ben bij je.

Zijn benen bleven regelmatig schaarvormige bewegingen maken, en toen hij eindelijk de duikboot bereikte zei hij:

— Neem haar van mij over, Charles! Ik ben nu toch wel wat vermoed; de tocht was langer dan ik dacht.

— Je kunt staan! riep Brand terug. Wij zijn zelf op een plaat gelopen, als het geen klip is!

Raffles liet zijn benen zakken, en inderdaad bereikten zijn voeten een steenachtige bodem zodat het water hem tot even over de schouders kwam. Aldus staande hief hij de vrouw op, Brand trok haar behoedzaam op het dek en gaf haar op zijn beurt weer over aan Henderson, die tussen de tanden vloekte, en verre van vriendelijk neerkeek op de vrouw, die dit onheil had veroorzaakt.

Raffles hees zich zelf op, wrong op het dek zijn natte kleren wat uit, en vroeg lakoniek:

— Hoe komt dat?

— Hoe het komt? wel, omdat wij een grote bocht hebben gemaakt, die ons veel te dicht bij de kust bracht, antwoordde Brand mistroostig.

— Waarom heb je de bocht dan niet gemaakt naar de kant van de open zee?

— Omdat ik dacht dat ik dan te veel tijd en afstand zou verliezen, antwoordde Brand, zich voor het hoofd slaande. En daar gàn onze diamanten; die hebben wij zeker voor het laatst gezien.

— Ja, schrijf die diamanten maar op je buik, en veeg ze met je hemd uit, klonk een zwakke, maar nog altijd ironische stem uit de kajuit.

Het was Suzan, die onmiddellijk na bij kennis te zijn gekomen, en de spijtige opmerking van Brand had gehoord, haar natte kleren uitrok, zonder zich aan de aanwezigheid van Henderson te storen.

— Zeg, Goliath! riep zij hem toe, toen hij zich wilde verwijderen, doe me een lol en reik me mijn jurk en mijn ondergoed even aan. Het hangt in de machinekamer en zal nu wel droog zijn!

Dit alles klonk ondanks de precaire situatie, zo doodnuchter dat Brand begon te lachen.

Raffles glimlachte ook en zei hoofdschuddend:

— Onverbeterlijk. Maar verloren zijn de diamanten nog niet.

— Maar die motorboot houdt op volle kracht op Tobermory aan! jammerde Brand, wijzend naar de motorboot, die op bijna een mijl afstand, koers zette naar de kust, zonder dat de benaming zich scheen te bekommeren om de geheimzinnige achtervolgers. En wij zitten hier muurvast en kunnen ons niet verroeren!

Raffles wierp een blik op de golven, vervolgens naar de kust die

niet ver af was, raadpleegde toen zijn horloge, een prima waterdicht uurwerk, en zei glimlachend:

— Wij liggen hier vast, Charles, maar zeker niet langer dan een half uur, hoogstens een uur. Je ziet dat het op het ogenblik vloed is, maar het getij heeft zijn hoogste punt nog niet bereikt. Het water stijgt in die tijd waarschijnlijk voldoende, om ons weer van de plaat te lichten. Je hebt zeker reeds het water uit de tanks gepompt?

— Natuurlijk! Er zit geen druppel meer in. Maar dat schijnt nog niet voldoende te zijn geweest. Wij zullen dus nog een poosje geduld moeten oefenen.

— Ik zal mij de tijd tennutte maken met droge kleren te gaan aantrekken, zei Raffles.

— Ja, doe dat, zei Suzan Goldring, en dan kun je misschien daarna mijn gewonde poot verbinden. En dan moet je ook proberen de kogel er uit te halen, want ik geloof dat die er nog inzit.

Raffles en Brand keken elkaar een ogenblik veelzeggend aan.

Toen zei Raffles zacht

— Die Suzan Goldring mag wezen wie ze wil, maar kleinzerig is ze niet en ze houdt haar positieven bij elkaar.

Raffles daalde het laddertje af, trok snel wat droge kleren aan, opende zijn medicijnkastje, begon eerst de wond zorgvuldig te reinigen en vervolgens te sonderen.

Inderdaad stak de venijnige, kleine, stalen kogel uit een browning van klein formaat nog in de wonde. Het was een pijnlijke bewerking, maar zij gaf geen kik, ofschoon zij zeer bleek was.

Met behulp van een pincet wist Raffles het projectiel te vatten.

Na de kogel te hebben verwijderd, zuiverde Raffles de wonde opnieuw, en hij was juist klaar met verbinden toen de natuur haar rechten deed gelden, en Suzan van haar stokje viel. Het bloedverlies en de pijn wa-

ren toch sterker geweest dan de geestkracht van dit zonderlinge, lichtzinnige, schijnbaar harteloze schepsel.

Toen Raffles weer aan dek kwam vond hij daar Brand, die met gespannen aandacht door een kijker de zee afzocht, in de richting van Tobermory.

— Zie je nog iets van de boot?

— Neen, ik zie niets meer. Wij moesten het nu maar opgeven, dunkt mij.

— Dat zie ik niet in, amice. Onze boot loopt zeer snel.

— Is dat zo? vroeg Brand ironisch. Ik kan daar op het ogenblik niet veel van bemerken.

Raffles raadpleegde opnieuw zijn horloge en zei:

— Wij hebben nog tien minuten, Charles. Komt er dan nog geen beweging in de boot, dan ziet het er inderdaad beroerd uit, want dan gaat het water weer zakken. Wij zouden stellig gezien worden in die tijd, met alle gevolgen daarvan.

Brand zweeg.

Gedurende vijf minuten zeiden geen van de beide mannen een woord.

Plotseling slaakte Brand een hoopvolle kreet. Het schip beweegt! riep hij verheugd.

Inderdaad, een zeer lichte trilling was door de gehele boot gegaan.

— Nog drie minuten, zei Raffles rustig. Het schip begon iets te schommelen en na een minuut zei Raffles:

— Schakel de schroef in en dan achteruit. In het begin heel langzaam. Wij drijven!

Het was zo; de « Bruinvis » was vrij van de plaat. Brand gaf het bevel door aan Henderson. De schroef begon te draaien en langzaam gleed het schip van zijn gevaarlijke ligplaats in dieper water, juist toen de vloed op zijn hoogst was, en over enkele minuten weer terug zou gaan gaan lopen.

— En wat nu? vroeg Brand, zijn

hoofd boven het dek uitstekend.

— Full speed naar Tobermory, Charles.

— Dus toch? Maar wij zijn driekwartier op de motorboot achter.

— Waarvan wij er zeker een zullen kunnen inlopen, amice. Blijft

een verschil van een half uur. Een achtervolging loont dus zeker wel de moeite. Bedenk dat zij in ieder geval van een vaartuig gebruik moeten maken om op het vasteland te komen. Wij zullen eens zien wat de «Bruinvis» waard is.

HOOFDSTUK VII

DE DIAMANTEN VAN MOLLY HIGDEN

Raffles had zelf plaats genomen aan het stuurrad, en liet de boot onmiddellijk full speed in noordelijke richting varen, om vervolgens, de klippen mijddend, aan te houden naar het oosten, naar het begin van de monding van de straat van Mull, die de motorboot had moeten bereiken. De mogelijkheid bestond echter, dat men aan boord van de motorboot het plan had, langs de kust van Schotland in noordelijke richting te varen, en daar een haven op te zoeken.

Toen Brand deze mogelijkheid opperde, riep Suzan uit:

— Dat doen ze vast niet. Ons plan was om zo gauw mogelijk, of we slaagden of niet, de motorboot in de steek te laten en dan met onze auto die ons in Drimnin wacht terug te gaan. Je begrijpt wel dat ze niet veel lust hebben om af te wachten, of jij niet soms draadloze aan boord van je boot hebt, en de politie gaat waarschuwen.

— Dan zullen wij ook naar Drimnin gaan, zei Raffles.

Suzan keek hem een ogenblik onderzoekend aan en zei toen glimlachend:

— Wat jij in je kop hebt, heb je óók niet ergens anders. Ben je zó verzot op die diamanten van haar?

— Niet alleen op die van haar, maar op alles wat waarde heeft en daarbij komt, dat ik mij niet gaarne in zulk soort van zaken laat overwinnen. En voor het overige hebben

wij het een en ander af te rekenen: een paar wonden en veel verloren tijd.

— Goed. Ik lach me een aap, als je haar juwelen kunt te pakken krijgen. Maar je moest bovendien de moeite doen, de hele zwik te laten arresteren.

Brand was met verwondering vervuld over dit mengsel van moed en lichtzinnigheid.

Ineens echter kwam er een trek van bezorgdheid op haar gelaat en vroeg:

— Wat doe je eigenlijk met mij, Raffles? Want, zie je, ik hoor toch ook bij die troep. Ga je mij ook overleveren aan de politie?

— Neen, Suzan, antwoordde Raffles, haar ernstig aanziende.

— Waarom niet? vroeg zij.

— Ten eerste, omdat je bij dit avontuur aan onze zijde hebt gestaan, al is het dan tegen je bedoeling, en ten tweede, om dat ik je zo gaarne een kans zou geven, je leven nog te veranderen.

— Je wilde zeggen: te verbeteren, zei Suzan, zich van hem afwendend, en de schouders ophalend. Boter aan de galg gesmeerd, man. Zeg dat nu maar niet wéér, anders word ik nog nijdig op je, en dat heb je niet aan me verdiend. Ik zou best bij jullie willen blijven. Maar je gooit me natuurlijk uit jullie vennootschap, zodra jullie weer een vierkante meter grond onder je voeten hebt. Eigenlijk jammer — reuze

jammer.

Na deze klacht klom Suzan een paar treden het stalen laddertje op, leunde met de armen op de rand van het openstaande luik en staarde over de golven.

De « Bruinvis » schoot met snelle vaart vooruit, tot Raffles, hoewel tegen zijn zin, de boot moest laten duiken, want de zee was plotseling levendig geworden van allerlei vissersschuiten, en enkele ferryboten, die de dienst onderhouden tussen de oevers van de Straat van Mull, tussen Drimnin en Tobermory.

De vaart werd dus aanzienlijk vertraagd, maar toch voer de boot nog zó snel, dat men de vluchtende motorboot weer in het zicht kreeg, juist toen deze nog ongeveer een kwartier varens van Drimnin verwijderd was.

Nu deed zich echter de moeilijke vraag voor, hoe men de duikboot kon verlaten, zonder dat dit gezien werd.

Zodra het dus mogelijk was, liet hij de « Bruinvis » weer naar de oppervlakte stijgen.

Met grote snelheid stooft het stalen vaartuig over de golven, totdat het tijd werd om weer onder te duiken, bij de nadering van Drimnin.

— Boor ze toch in de grond! barstte Suzan woedend uit, met fonkelende ogen, toen zij de reus het luik weer zag sluiten.

— Als ik je raad opvolgde, gingen de juwelen zeker verloren, zei Raffles glimlachend. Bovendien zou dat hier op deze plek nogal gevaarlijk zijn. Binnen enkele minuten zouden politieboden en andere vaartuigen hulp komen bieden, en dan zeker: vaarwel — diamanten! Charles, ik zie daar aan bakboord een kleine baai, die mij geschikt voorkomt, om er voorlopig onze boot een schuilplaats te doen vinden.

Enkele minuten later stevende de « Bruinvis » een rotsige baai binnen, waar de « Bruinvis » ruim plaats vond.

Er stond omstreeks twee meter water aan het einde van die baai, maar de eb was ingetreden en het water ging zakken.

De plek leek overigens bij uitstek geschikt, om er de boot voorlopig te bergen, want bijna overal was deze inham omgeven door woeste, onbegroeide, onbeklimbare rotsen, met uitzondering van een paar smalle, steil oplopende paden.

De boot kwam tot stilstand op een bed van fijn zand, en daar de kijkglazen zich nog onder water bevonden, werd voorzichtig gepeild of het luik boven water zou uitsteken.

Pas toen dit het geval bleek te zijn, liet Raffles het openen, stak het hoofd naar buiten en keek spiedend rond.

Niets liet zich zien, geen levend wezen vertoonde zich, met uitzondering van een paar krijsende zee-meeuwen.

De drie mannen voorzagen zich van hun wapens. Raffles nam een klein valies, en toen ook Suzan op het smalle dek stond, werd de stalen loopplank uitgelegd, die kon worden uitgeschoven, zodat Raffles, Brand en Suzan de oever droogvoets konden bereiken.

Henderson sloot het luik, ging op zijn beurt aan land, de stalen loopplank werd ingehaald, en zo goed mogelijk verborgen tussen enige rotsblokken.

— En onze boot? vroeg Brand.

— Het water valt nog enkele uren, Charles, en dan zal ons vaartuig nog slechts een meter boven de golven uitsteken. Maar je kunt er op rekenen, dat hier nooit iemand komt, op deze woeste, moeilijk toegankelijke plek. Laten wij nu spoed maken, want alles moet afgelopen zijn, voor de vloed weer haar hoogste punt heeft bereikt. Het zal nog moeite genoeg kosten een uitweg te vinden, tussen deze wilde opeenstapeling van rotsblokken en klippen.

Na een klauterpartij van meer dan twintig minuten echter, bereikten

zij allen veilig de top van de klip, en liepen vlug voort in de richting van de stad Drimnin, herkenbaar aan een wolk van rook uit de vele fabriekschoorstenen.

Geleid door een bijna onfeilbaar instinct, wist Raffles al spoedig een smalle zijweg te vinden, die bleek uit te lopen op een naar de stad voerende weg.

Toen zij hier in beraad stonden, riep Suzan ongeduldig uit:

— Het is gekkenwerk wat wij doen. Je schijnt helemaal te vergeten, dat ze al een uur geleden Drimnin bereikt moeten hebben?

— En jij schijnt te vergeten Suzan, dat het binnenvaren van een haven, nog niet wil zeggen, dat men dan ook reeds achter het stuurwiel van een auto kan zitten. Er moet een goede ligplaats worden gekozen, dikwijls ver van het stadscentrum, antwoordde Raffles rustig.

— Je hebt gelijk! riep Suzan jubelend. Wij hebben de auto, zowat vier dagen geleden, moeten achterlaten, ver van de haven, want wij hadden panne en de auto moest worden gerepareerd. Die is nu natuurlijk al lang klaar, maar ze moeten dan toch dwars door de stad om die garage te bereiken. Daar komt een vrachtauto aan.

Raffles hief de hand op, en maakte het bekende gebaar van iemand, die om een lift vraagt.

De chauffeur stopte en Raffles vroeg de man naar Drimnin te mogen meerijden, onderwijl met een klein stukje papier, dat een waarde van een half pond sterling vertegenwoordigde, spelend.

Misschien vond de chauffeur het een zonderling gezelschap, die drie mannen en een jonge, knappe vrouw maar hij was een rasechte Schot, hij bedacht zich geen seconde, maakte zwijgend een uitnodigend gebaar en stak het waardevolle papiertje bij zich.

Een kwartier werd het viertal op een stapel kisten en vaten door el-

kaar geschud.

De man moest in het centrum van de stad zijn, en stopte in een stille zijstraat. Een paar minuten later bracht een tram de lifters in de buurt van de bewuste garage.

— Laat mij nu maar het woord doen, zei Suzan. Mij kennen ze natuurlijk. Ik was er bij toen de wagen in reparatie werd gegeven.

— Het is beter niet van de gerepareerde wagen gebruik te maken, zei Raffles. Huur er een, maar een goede. Hier is geld, genoeg als borgstelling.

Na deze woorden liep Suzan haastig heen, en de drie mannen bleven alleen achter. Zij moesten erkennen dat zij dat meisje om een boodschap konden sturen, want nog geen tien minuten later kwam zij aanrijden in een grote auto, die zij met vaardige hand de zijstraat wist in te sturen.

— Waren zij er al geweest? vroeg Raffles het portier openend.

— Ja. Zij zijn nog geen twintig minuten geleden weggereden.

— Weet je waarheen?

— Het plan was om langs de noordelijke oever van het Loch Ness te rijden, tot aan de eerste bruikbare brug, en dan verder langs de gewone weg naar Londen terug.

— Ingestapt en op weg! beval Raffles laconiek.

Hij zelf ging achter het stuurwiel zitten, Suzan schoof wat op en Henderson en Brand namen op de achterbank plaats.

Suzan zat met een bleek, strak gezicht naast hem, en hield haar ogen onafgebroken gevestigd op de weg, tussen de hoge heuvels en de bergen van een der schoonste en tevens een der schraalst bevolkte en onvruchtbaarste gedeelten van geheel Schotland.

— Nou, jij kunt rijden! riep Suzan na ongeveer een half uur, toen Raffles, zonder veel vaart te verminderen, een haardspeldbocht nam, die de wagen plotseling een twintigtal meters hoger bracht, zodat men de

weg over enige mijlen afstand kon overzien.

Bijna op hetzelfde ogenblik riep Suzan opgewonden uit :

— Daar — daar is onze auto ! Die groene wagen daar !

Inderdaad, daar omlaag, bijna drie kwartier lopens voor hen, reed met grote snelheid een groene limousine op dezelfde weg die zij volgden.

— Kun je niet nog sneller ? riep Suzan.

— Niet nodig, zei Raffles.

Zonder het hoofd om te wenden, riep Raffles :

— Jij hebt het geweer, Charles ; als we dicht genoeg bij zijn, schiet je hun achterbanden kapot.

Suzan had een kleur gekregen van opwinding en zij gilte het uit, in de handen klappend :

— Ik lach me bepaald ongens, als ik haar gezicht zie, als ze jou haar diamantjes moet geven.

Brand had reeds het foudraal geopend, waarin het geweer stak, schroefde het wapen zorgvuldig in elkaar, laadde het, en hield zich gereed.

Niet zonder ongerustheid keek hij bij herhaling om zich heen, maar de streek was zo verlaten, alsof men zich in het Himalaya gebergte bevond.

Er waren omtrent tien minuten verlopen, toen de afstand tussen de twee auto's reeds tot op de helft verminderd was.

Toen ging ineens de halve kap van de auto omlaag, en men kon zien, hoe een man daar overheen hing, met een kijker voor het oog.

Weer verliepen er enkele minuten, zodat de afstand was ingekrompen tot nauwelijks twee honderd meter, toen de man in de groene auto zijn kijker omwisselde tegen een ander voorwerp, dat hij over de kap van de auto heen legde.

Men hoorde duidelijk het harde, scheurende geluid van het geweer-schot.

— Is er iemand gewond ?

— Niemand ! riep Suzan. Vooruit Raffles ! Denk om de juwelen !

— Schiet een band stuk, Charles, riep Raffles. Dat eerste schot was mis, maar het andere kan raak zijn. En wij mogen niet als schietschijf dienen voor die kerels.

Op een recht gedeelte van de weg, knielde Brand neer op de voorbank, steunde zijn linkerelleboog op de leuning, richtte zorgvuldig en drukte af.

Er klonk een geluid, dat sterker was dan het schot, en de groene auto begon heftig te slingeren, kwam dwars over de weg te staan, sloeg met het achterdeel tegen een dikke boom, en sloeg om.

Raffles remde en bracht zijn wagen bijna vlak naast het wrak van de gekantelde auto.

Wel enigszins tot zijn verwondering konden de inzittenden van de groene auto ongedeerd hun danig gehavend vehikel verlaten. Een hunner hinkte een weinig. Dat was alles.

Een man die keurig in de kleren stak, maar met een zeer ongunstige tronie, antwoordde Raffles op zijn vraag of er gewonden waren :

— Dat is zeker jouw schuld niet, hond ! Waar is je penning ? Waar staat het in de voorschriften, dat je maar dadelijk op de mensen, die je achtervolgt, mag schieten ?

— Ik heb niet op mensen, maar op de banden geschoten en jullie schoten het eerst.

— James, bindt die vent eens stevig. Er is touw in overvloed in hun wagen, naar ik zie.

In de eerste de beste telefoonceel wordt de politie op de hoogte gebracht. En hier is dan tenslotte onze veel besproken en veel gesmade Diamanten Molly, met zowaar het beroemde snoer om de hals. Het is mij in menig opzicht aangenaam kennis met u te maken, Molly Higden. Ja, ik schat de waarde inderdaad op weinig minder dan vijftigduizend pond sterling. Wie draagt

er nu zulk een vermogen om haar hals bij zo'n riskante onderneming?

Plotseling werd hij onderbroken door een schelle lach van Suzan, die achterover was gevallen op haar plaats en riep:

— O, kijk eens naar haar gezicht. Het is om je dood te lachen.

Eensklaps zweeg ze en bracht een hand naar haar borst.

Iets in haar stem deed Raffles plotseling, met de diamanten nog in zijn hand het hoofd omdraaien.

Met een sprong was hij bij zijn auto en riep, neerziende op het lijk-bleke gelaat:

— Zij is zwaar gewond! Het bloed gidst uit een wond... Dus dat schot van de anderen was toch raak. Waarom heb je niets gezegd?

— Omdat ik de zaak niet wilde bederven, antwoordde de vrouw met zachte stem en zijn hand grijpend met haar linker. — Ik geloof — dat ik — er tussenuit knijp...

— Dan heb je je verdiende loon, adder! gilde Molly Higden met een gemene lach.

— Zwijg! beval Raffles. Bindt ook dat schepsel, Charles, en kijk eens in die tas daar tussen de wrakstukken of er nog geld in zit. Henderson — wij keren terug.

Met de uiterste voorzichtigheid had hij Suzan Goldring uit de auto

getild, haar plat neergelegd op de wegberm, en de wonde onderzocht.

Henderson liet niet zonder moeite de wagen keren op de weg.

— Bindt nu die grijpvogels ieder aan een boom, James, zei Raffles. Vlug, maar afdoende.

Zijn gelaat stond ernstig toen hij zich over Suzan Goldring heenboog. De kogel was in haar rechterborst gedrongen.

Zij sloeg de ogen op en vroeg zacht:

— Zeg het maar eerlijk — ga ik het hoekje om?

— Voor zover ik het hier kan constateren zijn geen edele delen geraakt. De kogel is afgeschampt op een rib. Ik zal je trachten te redden. Ik zal aan boord van ons schip de kogel verwijderen. Misschien duurt het wel een maand voor je volkomen genezen bent, maar je zult beter worden en leven. Beweeg je nu zo weinig mogelijk.

Zij sloeg een slappe, bijna machteloze arm met inspanning om de hals van Raffles, en zei bijna onverstaanbaar:

— Ik begrijp niet, dat je zoveel moeite doet voor een meid als ik, maar ik ben en blijf je dankbaar.

Toen sloot zij de ogen, met een tevreden uitdrukking...

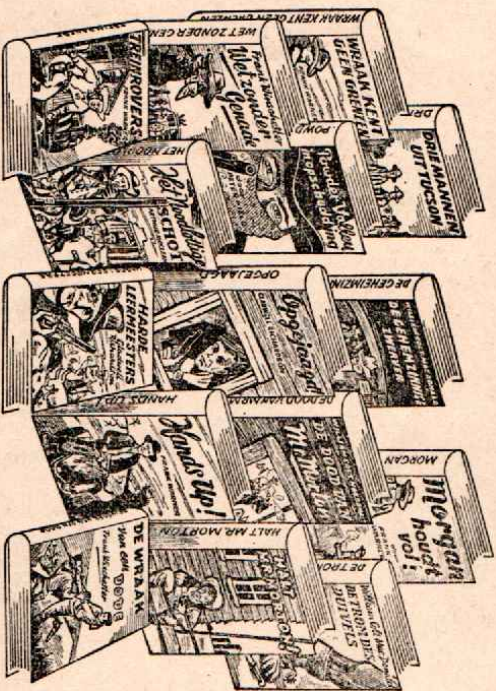
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Spaanse danseres

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
mer per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Nooddietige Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Gladwell Richardson
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgeljaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige Zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgans houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

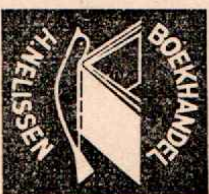
Ondergetekende verzooekt te zenden de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES:

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefon 67907